

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

Prezenta fotografie înfățișează Casa de Rugăciune a Comunității
Adventiste de Ziua a Șaptea din Comuna Poiana, jud. Iași,
refăcută în anul 1977

Anul LIX
mai — iunie
1981

Prea iubiților . . .

„Pe cînd căutam cu tot dinadinsul să vă scriu despre mintuirea noastră de obște, m-am văzut silît să vă scriu ca să vă îndemn să luplați pentru credința, care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna.” Iuda 3.

Gîndurile apostolului Iuda, adresate celor ce sînt iubiți de Dumnezeu Tatăl și păstrați pentru Isus Hristos, au o profundă semnificație și chemare și pentru noi cei de astăzi.

De nenumărate ori în pagina aceasta am căutat să împărtășesc povara sufletului meu, atrăgînd atenția asupra necesității rămîinerii sănătoși în credința sfinților care este unică și care nu se schimbă de la generație la generație și de la an la an. Am subliniat faptul că inspirația divină spune categoric că n'ei o „lumină nouă nu va veni să contrazică sau să se împotrivescă luminii pe care Dumnezeu a dat-o bisericii ca s-o trăiască și s-o vestească. Am căutat să aduc în prim planul preocupărilor noastre faptul că înșelăciunile celui rău sînt așa de subtile, încît vor ajunge să amăgească pe mulți dintre cei care se consideră „aleși”.

Avem simțămîntul însă că sîta cernerii și a lucrării celui rău începe să se miște din ce în ce mai repede și cu tendințe totalmente opuse „credinței care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna”. Din ce în ce mai multe persoane caută să se prezinte personificînd adevărul, căuțînd a trasa noi drumuri organizației și doctrinei. Mi-a fost dat să aud rostîndu-se cu vădită superioritate: „Biserica a greșit pînă acum” într-o problemă sau alta, vorbind de biserica în general, prezentîndu-se ca unicul remediu al redresării doctrinei.

În ultimii ani, persoane din afara bisericii noastre, iar unele care au fost cîndva printre noi, erijîndu-se la „reformatori” cutreieră țara în lung și-n lat pentru a aduce la îndeplinire mandatul pe care Dumnezeu l-a dat bisericii, ci pentru a contacta pe cei care — din diferite motive — au ajuns mai slabi în credință, sau sînt în conflict cu ei, cu organizația sau cerințele adevărului. Aceste „oi slabe”, și „suferinde”, care au nevoie de căldura sufletului unui păstor și de cineva care să le lege rănile și să-i poarte pe brațele iubirii înapoi în staul, acești cutreierători ai dezbinării, la adresa cărora marele Pavel are cuvinte aspre (Galateni 5, 12), sînt prezenți acolo pentru a completa opera de nimicire. Asemenea năimișilor care intră în staul evitînd ușa și uneori pătrunzînd pe căi ocolite, (pe fereastră), aceștia aduc tulburare și dezechilibru în multe suflete.

Dacă la origine, adevărul este amestecat cu minciuna în lucrarea acestora iar uneori atît de perfect încît mulți nu pot sesiza acest lucru, neghina crescînd însă, se deosebește în mod categoric de grîu. Păcatul nu poate rămîne mult timp deghizat și minciuna are totuși, picioare scurte. La fel se prezintă lucrurile și cu acești intereseți vînturători de suflete. Cei care n-au putut vedea — de la început minciuna, interesul egoist, stricăciunea inimii și pervertirea sufletului în adîncimea acestora, au de regretat și trebuie să se îndrepte către Cel Atotputernic pentru iertare și primire.

Aceștia, răsătămăcînd lucrarea „Martorului Credincios”, uită că Acesta se războiește cumplit cu învătura și faptele Nicolaiților (Apoc. 2, 6, 15) pe

care El, Martorul Credincios și drept, le urăște. Și din nefericire ele sînt vădite nu numai în bisericile din Efes și Pergam, ci și printre acești împotriviți ai adevărului. Față de ei și adepții lor Martorul Credincios are o singură solie: „Pocăința”. Nu este aici locul să prezentăm un istoric al acestor cameni „scrijelăți în conștiința lor”, dar în secolul doi al erei noastre ei învățau că satisfacerea poftelor trupesti nu afectează curăția sufletului și deci nu au nici o influență asupra mintuirii. Ei „au părăsit calea cea dreaptă, au rătăcit, și au urmat calea lui Balaam”. 2 Petru 2, 15. Și apostolul Petru conchide: „Oamenii aceștia sînt niște fîntini fără apă, niște rori alungați de furtună: lor le este păstrată negura întunericului”. 2 Petru 2, 12—18. „Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănirii, decît, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfîntă, care le fusese dată”. (v. 21).

Apostolul Ioan avînd în vedere asemenea manifestări care erau la lucru și atunci la sfîrșitul primului secol al erei creștine spunea: „Dacă vine cineva la voi”, — spunem noi, — și vă aduce o astfel de învățătură, „să nu-l primiți în casă, și să nu-i ziceți: „Bun venit!” Căci cine-i zice „Bun venit!” se face părtaş faptelor lui rele”. 2 Ioan 10, 11. Nădăjduiesc că acum, cînd păcatul și stricăciunea din mijlocul acestora s-a manifestat public, nimeni dintre cei sănătoși în credință nu le va mai zice bun venit în casele lor, ca să nu fie părtași stricăciunii și neleguirii acestor Nicolaiți ai secolului douăzeci.

Pe acest fond imi apar foarte semnificative și inspirate rîndurile unei distinsе surori care este preocupată de starea noastră spirituală. Spunea într-o scrisoare ce mi-a fost adresată recent:

„Noi putem predica cu viața și faptele noastre... de aceea să fim atenți cum umblăm ca nu cumva să fim o pricină de poticnire pentru alții... Mulți vorbesc frumos de la amvoane dar nu todeauna trăiesc adevărul rostit. Noi sîntem chemați a trăi asemenea Domnului Hristos (Gal. 2, 20). Trebuie să ne plecăm inima și viața în rugăciune înaintea lui Dumnezeu, pentru a ajunge biruitori și pentru a se produce în inima, viața și în mijlocul comunităților și a familiilor noastre o repunere a lui Hristos în drepturile Lui, prin bogata binecuvîntare a Duhului Sfînt și Ploaia Tîrzie. Cel rău se luptă ca noi să fim mulțumiți cu starea noastră și să considerăm că sîntem pregătiți pentru a-L înfilni pe norii cerului și nu știm că avem nevoie să rămînem în permanență lingă Hristos, cerînd și primînd de la El tot ceea ce ne este necesar pentru ca „viața noastră să fie ascunsă cu Hristos în Dumnezeu”.

De aceea, prea iubiții mei, „harul și pacea să vă fie înmulțite prin cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Hristos! Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui”. 2. Petru 2, 2—3.

„Sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn, pentru că veți dobîndi, ca sfîrșit al credinței voastre, mintuirea sufletelor voastre”. 1 Petru 3, 15; 1. 9.

D. Popa

Istoria poporului român consemnează cu deosebită pregnanță și mândrie națională aceste două date. Ele sînt pentru noi două tablouri distincte, două momente supreme, două puncte de referință, două jubilee, scrise cu eroism; sînt două pietre de aducere aminte importante și edificatoare, din milenara noastră istorie, din viața unui popor ce se dorește și s-a dorit întotdeauna pașnic și liber, în vatra sa strămoșească.

Prima, ziua de 9 mai 1877, a adus poporului român, stăpînul de veacuri al meleagurilor carpato-dunărene, cucerirea libertății și a independenței naționale, dată care, de parte de a se șterge din memorie, se întărește din ce în ce mai mult și care, în afară de nenumăratele ei semnificații, ne-a adus o afirmare deplină în fața lumii, atît pe plan intern cît și extern. A atras atenția generală că aici există un popor harnic, activ, stăruitor, și hotărît să-și apere glia străbună, libertatea și neatîrnarea.

Cu această ocazie, venită ca o împlinire a unei legi istorice, împusă de însăși existența poporului

împlinind voința dîrză a întregului popor român la 9 mai 1877, M. Kogălniceanu, în calitatea sa de ministru de externe, a rostit în fața parlamentului, istorica frază: „Sîntem independenți, sîntem națiune de sine stătătoare!”. Iar reprezentanții națiunii au votat, cu mare entuziasm, declarația privitoare la „independența absolută a României”.

„Dobîndirea independenței de stat a României”, spunea Excelența Sa, Dl. Nicolae Ceaușescu, „nu a fost nicidecum rezultatul unor împrejurări întîmplătoare, sau al unei conjuncturi politice; nu a reprezentat un dar primit din afară, ci este rodul luptelor purtate timp de veacuri de înaintași, lupte care au culminat cu mîreața victorie obținută în anul 1877, și care a deschis o eră nouă în dezvoltarea liberă și independentă a patriei noastre. Trebuie subliniat că fără cucerirea independenței, România nu ar fi putut să-și asigure dezvoltarea și nu ar fi putut să se afirme din plin, atît ca națiune cît și pe plan internațional.”

Astfel a fost realizată independența României, creîndu-se acea temelie trainică a „înlăturii sale demne și suverane în sinul comunității națiunilor lumii”, cum năzuia marea gânditor și patriot Nicolae Bălcescu. Și dacă ea a fost realizată atunci, ea trebuie astăzi consolidată, fapt ce constituie importanța, necesitatea, imperativul și urgența zilelor noastre.

Cel de al doilea jubileu: 9 mai 1945, ziua nepieritoarei victorii împotriva fascismului, a însemnat consacrarea cea mai glorioasă și demnă a patriei noastre în marea cauză a libertății, independenței și păcii alături de toate popoarele lumii. Noi, ca popor, am respins totdeauna tirania împreună cu filozofia ei, pentru că ea este profund ofensatoare pentru onoarea națională a oricărui popor, prin disprețul înjositor față de interesele vitale și reale ale sale. Am făcut-o întotdeauna, și mai cu seamă atunci, în plină tiranie fascistă.

Actul demnității naționale, cum se mai poate bine defini această victorie luminoasă, a deschis calea eliberării sociale și naționale și a însemnat începutul epocii de transformări radicale, ce au adus România în stadiul edificării societății actuale multilateral dezvoltată, operă istorică de o anvergură necunoscută în trecutul nostru. Și dacă după primul jubileu — 9 mai 1877 — România s-a afirmat față de toate statele lumii, după cel de al doilea — 9 mai 1945 — se poate spune fără greș, că ea este prezentă în

mijlocul tuturor statelor lumii, aducîndu-și un aport hotărît și constructiv în soluționarea marilor și grelelor probleme ce frămîntă astăzi omenirea.

Trecînd prin vitregiile a două războaie mondiale, națiunea noastră a reușit să scuture definitiv asupra ei și a pășit într-o nouă eră de afirmare a libertății și recunoașterea a personalității sale. Cele două jubilee ale patriei nu ne amintesc doar de partea festivă a sărbătorii, ci mult mai pregnant, de sacrificiile făcute de întregul nostru popor, ca și cum ne-ar aduce prezentă mereu în minte și viață, vechea și experimentata zicală primitivă din moși-strămoși: „jertfele se păstrează prin jertfe”.

Astfel, letopiseful nostru național este esențial fondat pe aceste două mari momente istorice: dobîndirea independenței absolute de stat în războiul din 1877 și obținerea victoriei antifasciste din 1945. Pentru patria și poporul nostru, acestea au însemnat pe de altă parte dreptul la viață, progres și dezvoltare, condiția esențială a unei propășiri libere și independente; au însemnat alinierea noastră în rîndul popoarelor ce luptă pentru pace. „Astăzi, mai mult ca oricînd, pe primul plan stă asigurarea păcii”, spunea Excelența Sa, Dl. Nicolae Ceaușescu „a independenței, a dreptului popoarelor de a fi libere, a dreptului omenirii la viață și la pace. Orice fel de drepturi ar fi discutate, nimic nu e mai de preț decît libertatea, pacea și viața! Și, cu aceste drepturi, nu putem face nici o concesie! Vom face totul ca România socialistă să se afirme tot mai puternic ca un detașament activ al luptei unite a tuturor popoarelor care se pronunță pentru independență, pentru progres social, pentru destindere și pentru pace; vom face totul ca patria noastră liberă, să strălucească tot mai mîndră și demnă în rîndurile națiunilor libere ale lumii!”

Aceste două jubilee ce nu se pot uita, pe care cu ocazia zilei de 9 mai 1981, le subliniem odată mai mult, sînt constituie și pentru noi — pastori și credincioși adventiști — un prilej de sacră aducere aminte, un stimulent care să ne îndemne, nu numai către admirații ci „cu fapta și adevărul”, către căile propășirii, ale mai binelui și realizării în viața și munca de zi cu zi, în contribuția pe care o aducem ridicării și înlăturii patriei noastre.

„Și tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este curat, tot ce ați învățat și auzit... faceți! Filip. 4,8.

Redacția

CUPRINSUL

— Pagina președintelui C. II	
— Un dublu jubileu	1
— Temeinicia Cuvîntului Profetic	2
— Oameni ai lui Dumnezeu — oameni ai Cuvîntului	7
— Epistola către Evrei	10
— Arheologia aduce lumină în metodele răsîgnirii	12
— Realizări	14
— Din viața Bisericii	15
— Alegerea	17
— Invață-ne să ne rugăm	19
— Întrebări și răspunsuri C. II	
— Sfirșit de Cale C. II	

român, România a intrat în conștiința lumii după care ea a trecut într-o nouă etapă a evoluției sale. Dobîndirea independenței a fost ca un act de naștere peste veacuri, al fărîi noastre, care a apropiat cu pași uriași ceasul desăvîșirii unității sale naționale.

TEMEINICIA CUVÎNTULUI PROFETIC

Cit despre mine, fraților, cînd am venit la voi, n-am venit să vă vestesc taina lui Dumnezeu cu o vorbire sau înțelepciune strălucită.

Căci n-am avut de gînd să știu între voi altceva decît pe Isus Hristos și pe El răstignit.

Eu însumi, cînd am venit în mijlocul vostru, am fost slab, fricos și plin de cutremur.

Și învățătura și propovăduirea mea nu stăteau în vorbirile înduplecătoare ale înțelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere, pentru ca credința voastră să fie întemeiată nu pe înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu. Totuși ceea ce propovăduim noi printre cei desăvîrșiți, este o înțelepciune; dar nu a veacului acestuia, nici a frunțașilor veacului acestuia, care vor fi nimicii.

Noi propovăduim înțelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică și ținută ascunsă, pe care o rînduise Dumnezeu, spre slava noastră, mai înainte de veți, și pe care n-a cunoscut-o niciunul din frunțașii veacului acestuia; căci, dacă ar fi cunoscut-o, n-ar fi răstignit pe Domnul slavei.

Dar, după cum este scris: „Lucruri, pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sînt lucrurile, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.

Noi însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adînci ale lui Dumnezeu.

În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el? Tot așa: nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu.

Și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile, pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său.

Și vorbim despre ele nu cu vorbiri învățate de la înțelepciunea omenească, ci cu vorbiri învățate de la Duhul Sfînt, întrebînd o vorbire duhovnicească pentru lucrurile duhovnicești“. 1 Cor. 2, 1—13.

În acest scurt capitol, apostolul Pavel prezintă — prin contrast — eficiența descoperirilor Duhului cel Sfînt al lui Dumnezeu, față de „înțelepciunea“ potențașilor și filozofilor timpului său.

Apostolul Pavel dorea ca credința membrilor comunității din

Corint să fie o „demonstrare a puterii Duhului Sfînt“ datorită lucrării sale ca profet și propovăduitor al Evangheliei și nu datorită înțelepciunii seculare a „intelligențelor“ timpului său.

Solia crucii, pe care Pavel o numește ca fiind „taină sau mărturia lui Dumnezeu“ (vers. 1) și pe care apostolul o transmitea credincioșilor din Corint, era mai presus de învățătura grecilor din veacul său. În adevăr, în cele ale credinței, în problema mintuirii, ceea ce vine din partea lui Dumnezeu, prin Duhul Sfînt, ca o revelare a adevărului ceresc, nu necesită un sol care să fie înțelept în cele firești; ceea ce cere Dumnezeu de la un sol profetic este o atitudine de supunere, umilință și credincioșie. În acest fel, Pavel în slăbiciunea și temerea sa și cu vădită rețineră a consimțit să devină un vas ales care să propovăduiască doctrina Evangheliei imputernicit de Duhul Sfînt, cea de a treia persoană a Dumnezeirii, singurul învățător eficient al adevărului divin“. (D.A./671).

Folosind expresia: „într-o dovadă dată de Duhul și de putere“ (vers. 4 u.p.) apostolul Pavel a ținut să prezinte superioritatea revelației — fenomenul inspirației — față de metoda comună de comunicare folosită de filozofii și învățații greci din timpul său. Adevărul lui Dumnezeu transmis în acest fel nu a fost dat ca un subiect de dezbateri și speculații, pentru că el este chiar Evanghelia lui Dumnezeu prezentată printr-o demonstrație a lucrării Duhului Sfînt. Oamenii îl pot studia, examina și accepta; sau îl pot studia, analiza și respinge; dar el nu trebuie să constituie un subiect de discuție contradictorie, dispută sau provocare, ca și cînd acesta ar fi la același nivel cu înțelepciunea firească.

Dacă va fi primit, va constitui o binecuvîntare pentru primitor, iar roadele lui se vor da pe față într-o viață transformată, renăscută.

Este interesant de reținut faptul că serva Domnului atunci cînd vorbește despre modul în care Biserica Adventă a primit — la începuturile ei — învățăturile fundamentale ale Bibliei, ea folosește aceeași expresie cu referire la viziunile pe care i le-a dat Dumnezeu. Ea spune că acestea au fost o „demonstrare, sau dovadă dată de Duhul Sfînt și de putere“. Faptul acesta, ca și faptul că cercetătorii primari ai Bibliei au desco-

perit adevărul în Cuvîntul lui Dumnezeu, dovedește corectitudinea poziției lor.

Demonstrarea puterii Duhului Sfînt în Biserica primară

Ceea ce Pavel dorește să spună în acest capitol, este faptul că creștinismul, în contrast cu filozofia greacă și romană, este o religie a revelației. El declară că metoda sa în a transmite adevărul revelat, este marcată printr-o prezență clară și prin mărturia Duhului Sfînt. Deci este ceva cu totul diferit de lucrarea, scopul și acțiunea celor firești. De fapt, acești filozofi n-au cunoscut botezul Duhului Sfînt așa cum îl experimentase Pavel și așa cum îl primiseră toți apostolii Domnului. Realisti fiind, trebuie să remarcăm faptul că Dumnezeu n-a dat înțelepților firești ai lumii adevărurile deosebite ale Evangheliei.

Apostolul Pavel avea diferite motive ca să nu învețe după modul de învățare al timpului acela. Unul din aceste motive a fost și natura adevărului pe care el îl transmitea. Nu era un sistem filozofic care să fie exprimat prin variațiuni, speculații, generalități și abstracții ci o vestire bazată pe fapte veșnice. Acest fapt veșnic era Isus Hristos, în persoană. Evanghelia lui Pavel era bazată pe faptele cele puternice ale lui Dumnezeu manifestate în istorie, și anume viața și moartea, învierea și înălțarea Domnului Hristos. Mărturia Hristologică a lui Pavel cu referire la întruparea vieții lipsită de păcat și moartea ispășitoare a lui Hristos, reprezentă în dreptul nostru, o incomparabilă biruință veșnică a lui Dumnezeu și pentru Dumnezeu. Ea prezintă de asemenea o înfrîngere irevocabilă a lui Satana și pentru Satana.

Datorită faptului că Hristos — în orice aspect al vieții și lucrării Sale — lucra pentru cei care credeau, erau împăcați cu Dumnezeu și îndreptățiți, și pentru că numai Hristos poate face acest lucru pentru neamul omeneșc, apostolul Pavel a făcut clar faptul că planul lui Dumnezeu cu privire la credința creștină era real și eficient. În ceea ce privește mintuirea, nici o altă religie sau filozofie nu putea oferi ceea ce oferea creștinismul.

Un studiu atent al capitolului doi din Corinteni ne descoperă faptul că multe din învățăturile filozofilor din Corint, împreună cu roadele ascuțitului raționament omeneșc și al logicii — nu putem spune că

printre acești filozofi nu erau și oameni sinceri, temători de Dumnezeu —, erau cu certitudine corecte, adevărate. E.G. White scrie în legătură cu aceasta:

„Lumea și-a avut marii ei învățători, bărbați de o uriașă inteligență, care au întreprins cercetări vaste, bărbați a căror declarații au stimulat cugetarea și au deschis cunoștințele vaste domenii. Acești bărbați au fost onorați ca îndrumători și binefăcători ai omenirii, dar există Unul care are o poziție mult mai înaltă. Putem urmări șirul învățătorilor lumii pînă în timpurile cele mai îndepărtate ale trecutului raportat în istoria lumii, dar Lumina a existat înainte de ei. După cum luna și stelele sistemului nostru solar strălucesc prin reflectarea luminii soarelui, în măsura în care învățăturile lor sînt adevărate, la fel, marii cugetători ai lumii au reflectat razele Soarelui Dreptății. Fiecare licărire a cugetării, fiecare scinteiere a spiritului, este de la Lumina Lumii“ (Ed./11).

Există totuși o diferență, o deosebire între lumina originală și cea reflectată. Hristos a fost lumina reală, originală. Toți ceilalți au putut — într-o măsură oarecare — să reflecte numai Lumina aceea. Serva Domnului spune:

„Cel mai mare dar al lui Dumnezeu a fost dat omului pentru ca acesta să poată face față marilor lui nevoi. Lumina S-a arătat atunci cînd în lume întunericul era mai de nepătruns. Inima oamenilor fusese îndepărtată de Dumnezeu prin învățături false. În sistemele de educație existente atunci, filozofia omenească luase locul revelației divine. În loc să caute a privi lucrurile prin prisma adevărului Dumnezeiesc, oamenii au acceptat un standard făcut după propriile lor planuri. Ei s-au îndepărtat de Lumina vieții, pentru ca să umble în lumina științelor focului aprins de ei“.

„Fiind despărțiți de Dumnezeu și încredinzu-se numai în forțele lor, așa zisa lor putere nu era decât slăbiciune. Nici ținta pusă de ei nu erau în stare să o ajungă. Lipsa adevăratei virtuți era suplinită printr-o înfățișare înșelătoare și declarații fanteziste. Aparența luă locul realității“.

„Din timp în timp s-au ridicat învățători care au îndrumat pe oameni spre Izvorul adevărului. Ei au enunțat principii bune, drepte, iar viața oamenilor a fost mărturie despre puterea lor. Dar toate aceste strădanii nu au avut un rezultat durabil; întrucît s-a pus stavilă răului, dar cursul lui spre decădere n-a putut fi oprit“ (Ed./70).

Ce lipsea oare? Răspunsul nu poate fi altul decît... puterea mintuitoare a lui Hristos, Învățătorul și Mintuitorul lumii. Descoperirea Sa în Scriptură era necesară, pentru a da informații și cunoștință despre un astel de Răscumpărător Divin.

Demonstrarea și puterea Duhului în Biserica Rămășiței

Primii pionieri ai mișcării advente insistau asupra obținerii luminii de la marea sursă de lumină, Sfintele Scripturi. Ei știau că marile realități ale mintuirii au fost clar arătate în aceste cărți ca un rezultat al unui astfel de scop. Pionierii bisericii au ajuns la înțelegerea marilor doctrine ale adevărului printr-un studiu profund și sirguincios. Metoda folosită de primii pionieri ai bisericii a fost metoda aleasă de Dumnezeu. Ea nu s-a bazat pe înțelepciunea omenească și nici pe rațiunea umană sau altceva de acest fel. James și Ellen White, Joseph Bates, Hiram Edson și alții au fost conduși de Duhul Sfânt atunci cînd au deschis Biblia în căutare după adevăr. Apoi prin viziuni, Dumnezeu confirmă adevărul pe care ei îl descopereau în Sfânta Scriptură. În acest fel, Ellen White apare în acest proces al descoperirii providențiale.

Cînd cercetătorii studiază rapoartele acestor întâlniri, așa cum sînt redată în „Testimonies to Ministers“ pag. 24, 25 și „1 Selected Messages“, pag. 206—208, „Gospel Workers“, pag. 203, ei vor ajunge la următoarele concluzii:

1. Pionierii „cercetau adevărul pentru găsirea comorii ascunse“.

2. Ei veneau laolaltă avînd asupra lor povara sufletului lor, rugîndu-se ca să poată fi una în credință și doctrină, pentru că Hristos „nu este împărțit“.

3. De fiecare dată cînd se întâlneau se cerceta cu amănunțime cîte o problemă ce era adusă în discuție.

4. Se străduiau cît puteau mai mult ca deosebirile de păreri dintre ei să fie cît mai mici.

5. Scripturile erau deschise cu un sentiment de recunoștință.

6. Adesea, pionierii posteau pentru o mai bună înțelegere a adevărului cum și pentru a fi mai bine pregătiți a cunoaște însemnătatea lui. Ei se adunau laolaltă în rugăciuni și cereri stăruitoare. „Multe lacrimi erau vărsate“. Ei au petrecut multe ceasuri în acest fel. Uneori noaptea întreagă era petrecută într-o profundă cercetare a Scripturilor, pentru a fi făcuți în stare a înțelege adevărul pentru acel timp.

7. Duhul Sfânt venea asupra servei Domnului și „părțile dificile erau clarificate“, așa încît Dumnezeu putea să arate în acest fel calea.

8. „Uneori un frate sau doi erau încăpățînați și luau atitudine potrivnică punctului de vedere prezentat și lăsau ca simțămîntele firești să se manifeste liber. Atunci cînd se întimpla acest lucru, studiul era întrerupt și întîlnirea suspendată. Fiecare studia punctul respectiv singur. Apoi cînd ajungeau la un consens, la o înțelegere generală, plîngeau și se bucurau.

Astfel s-au pus temelii

Cînd se referea la aceste doctrine fundamentale descoperite în minele de aur ale revelației biblice, serva Domnului făcea referire la ele numindu-le: „pietre kilometrice“, „pietre de hotar“, „principii fundamentale“, „o platformă sigură“, „temelii“, „stilpi“, etc. (vezi: 1 SM/207-208; CWE/30, 31, 52; Ev./223-23; E.W./258, 259, 62; G.W./2 SM, 393; 3 T/40).

Dacă s-ar fi pus o etichetă pe acești „stilpi“ atunci ar fi trebuit să apară notațiile următoare:

1. A doua venire a Domnului Hristos.

2. Templul lui Dumnezeu din ceruri, curățirea Sanctuarului; lucrarea Domnului Isus în Sanctuarul ceresc.

3. Intreita solie în toată plinătatea ei.

4. Obligativitatea veșnică a Legii Celor Zece Porunci.

5. Sabatul poruncii a patra.

6. Nemurirea sufletului.

7. Lucrarea mintuitoare a lui Isus Hristos (C.W.Z./30-31; 1 SM/207-208; E.W./258-59).

Vorbînd despre sanctuar ca doctrină de bază, E. G. White scria că „deschide un sistem întreg al adevărului armonios legat laolaltă“, arătînd că mina lui Dumnezeu a condus mișcarea adventă. (E.W./222; G.C./423).

„Punctele principale ale adevărului, așa cum le cunoaștem și le trăim noi astăzi, au fost pe deplin stabilite“ (This Day with God/317).

Adevărul cu privire la Sanctuar explică dezamăgirea de la 22 octombrie 1844. El a fost cheia cu care s-a descuiat taina dezamăgirii. (G.C./423; G.W./302-353).

Adevărurile neschimbătoare și imortalizate.

Revenînd acum la lucrarea Duhului Sfînt în călăuzirea pionierilor bisericii și în inspirarea savelor Domnului, să notăm următoarele gânduri dintr-o scrisoare trimisă de E. G. White unui pastor:

„Adevărurile ce ne-au fost date după trecerea timpului în 1844, sînt tot atît de sigure și neschimbabile, ca și atunci cînd Domnul ni le-a dat ca răspuns la rugăciunile noastre stăruitoare. Viziunile pe care Domnul mi le-a dat sînt așa de importante, încît noi am fost convinși, am știut, că ceea ce noi am acceptat, este Adevărul. Faptul acesta a fost demonstrat de Duhul Sfînt. Lumină, prețioasă lumină primită din partea lui Dumnezeu, și care fixa principalele puncte ale credinței noastre, așa cum le păstrăm astăzi...“

„Pe măsură ce credința noastră era astfel fixată, stabilită, picioarele noastre erau așezate pe o platformă puternic fixată. Noi am acceptat adevărul punct cu punct, sub lucrarea și demonstrarea Duhului Sfînt. Eu eram luată în viziune și mi se dădeau explicații și

ilustrarea lucrurilor cerești și ale Sanctuarului. În acest fel, noi eram în acel loc unde lumina strălucea asupra noastră în raze clare și distincte”.

„Toate aceste adevăruri sînt imortalizate în scrierile mele. Dumnezeu nu-și reneagă niciodată Cuvîntul. Oamenii pot abandona scheme după scheme, iar vrăjmașul va căuta să abată sufletele de la adevăr dar toți aceia care cred că Domnul a vorbit prin sora White și că i-a dat o solie, vor fi scutiți și apărați de multe deziluzii care vor avea loc în aceste zile de pe urmă...”

„Noi am avut de purtat și transmis timp de o jumătate de veac o mărturie, o solie clară și hotărîtă. Poziția luată și înfățișată în cărțile mele este adevăr. Adevărul ne-a fost descoperit de către Duhul Sfînt... Eu sînt plină de recunoștință pentru faptul că sfaturile și învățăturile cuprinse în scrierile mele fixează adevărul prezent pentru acest timp. Aceste cărți sînt scrise sub lucrarea și manifestarea Duhului Sfînt”. (Scrisoarea 50/1906).

Cărțile la care se face referire aici sînt: „Patriarhi și Profeti, Hristos Lumina Lumii și Marea Luptă”. Să reținem faptul că expresia pauliană, „demonstrarea puterii Duhului Sfînt”, apare de mai multe ori în această scrisoare. Multe declarații ale servei Domnului subliniază faptul că aceste învățături sînt neschimbătoare.

1. „...Semnele de hotar care au făcut din noi ceea ce sîntem trebuie să fie păstrate. Ele sînt întemeiate pe o autoritate nezdrunclănată”. (1 SM/207, 208).

2. „Nici o iotă nu trebuie să fie îndepărtată din ceea ce Domnul ne-a dat, ne-a fixat”. „EV/224; G.W./303; CM/126).

3. „Noi trebuie să păstrăm cu tărie pozițiile ce nu pot fi zdruncinate” (CE/33 — din R.H./7 august 1894).

4. „În scrierile mele adevărul este afirmat și apărat printr-un: „Așa zice Domnul” (3 SM/122; CM/126, din scrisoarea 90/1906). Cărțile la care se face în mod deosebit referire aici sînt: „Patriarhi și Profeti, Hristos Lumina Lumii, Marea Luptă, Istoria Profetilor și Regilor și Faptele Apostolilor”, care erau atunci în pregătire.

5. „Cînd puterea lui Dumnezeu dă mărturie cu privire la ceea ce este adevăr, acel adevăr trebuie să rămînă pentru totdeauna ca adevăr”. (CWE/30, 32; 2 SM/103, 104).

6. Ceea ce a fost adevăr atunci, este și astăzi adevăr (2 SM/104).

O nouă lumină viitoare

1. „Dumnezeu poate să ne trimită lumină nouă”. Nu trebuie să privim cu suspiciune asupra unei astfel de „lumini noi”, pentru că o lumină din ce în ce mai puternică trebuie să strălucească asupra

noastră. Noi nu putem ajunge la concluzia că nu mai este nici o lumină care să ne fie descoperită. (C.W./30—31; G.W.297—304).

2. „Faptul că nu există nici o controversă sau nici o frămîntare în poporul lui Dumnezeu, lucrul acesta n-ar trebui privit ca o dovadă concludentă, cum că el păstrează neclintit doctrina cea sănătoasă. Pentru noi nu există certitudine, siguranță să fim la tradiție. Dumnezeu va îngădui să vină chiar erezii în mijlocul poporului Său, pentru a-l fixa bine pe poziția cea sănătoasă.

3. Nici o „lumină nouă care va contrazice lumina pe care Dumnezeu a dat-o sub acțiunea lucrării și puterii Duhului Sfînt, nu trebuie să fie considerată ca fiind lumină adevărată, pentru că „atunci cînd puterea lui Dumnezeu mărturisește arătînd ce este adevăr, acel adevăr trebuie să rămînă pentru totdeauna adevăr”. (CWE/31, 32).

„A schimba, a îndepărta” un stîlp de la temelie pe care Dumne-

zeu a susținut-o în acești cincizeci de ani, scria în 1905, ar însemna o mare greșeală”. Cel care face o astfel de lucrare nu cunoaște minunata manifestare a Duhului Sfînt care a dat putere și tărie soliei în trecut, atunci cînd ea a fost dată poporului lui Dumnezeu”. (Idem).

4. Frații cu răspundere trebuie să fie consultați cu privire la orice nouă lumină primită sau pretinsă de un frate sau o soră. Cu toate acestea, fiecare trebuie să studieze adevărul pentru sine.

„Noi trebuie să studiem adevărul pentru noi. Niciunui om n-ar trebui să i se îngăduie să gîndească pentru noi. Indiferent cine este el, sau în ce poziție s-ar afla acesta, n-ar trebui să privim la nimeni ca fiind un standard desăvîrșit pentru noi. Noi trebuie să ne sfătuiim împreună și să ne supunem unii altora; în același timp însă, noi trebuie să exercităm înțelepciunea pe care ne-a dat-o Dumnezeu spre a învăța adevărul. Fiecare dintre noi trebuie să privească la Dumnezeu pentru iluminarea divină. Noi trebuie, în mod individual, să dezvoltăm un caracter care să reziste probei în ziua cea mare a Domnului. Noi nu trebuie să devenim fixați în ideile noastre și să gîndim că nimeni n-ar trebui să se interpună, să se amestece în opiniile noastre.

„Descoperirea nu este dată numai la unul sau doi. Dumnezeu n-a trecut pe lingă poporul Său ca să aleagă aici un om izolat și altul dincolo, fiind singuri vrednici să li se încredințeze adevărul Său. El nu dă unuia o lumină nouă care să fie contrară credinței statornicite a întregului corp. De fiecare dată, cînd a avut loc o reformă, s-au ridicat oameni care să pretindă acest lucru. Pavel a avertizat biserica din zilele sale spunînd: „Se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri stricicioase, ca să tragă pe ucenicii de partea lor”. (Fapte 20, 30). „Răul cel mai mare adus poporului lui Dumnezeu vine din partea aceluia care a ieșit din mijlocul lor, vorbind lucruri neadevărate, perverse. Prin ei calea adevărului este vorbită de rău”. (CWE/45).

5. Nici Tatăl, nici Fiul, și nici chiar Duhul Sfînt nu se contrazic între ei! O nouă lumină nu poate să contrazică, să fie contrară adevărului Biblic ce este deja stabilit. În loc de a face acest lucru, ea este complementară, lărgeste, explică adevărul deja înrădăcinat, îl luminează și îl clarifică, în mod deosebit atunci cînd este în discuție un timp profetic.

Invitația de a examina roadele viziunilor

Serva Domnului nu era refractară invitației aceluia ce se îndoiu de chemarea ei, ca acestia să studieze soliele profetice, spre a determina originea lor. Ea spune în legătură cu aceasta:

„Fie ca mărturiile să fie judecate după roadele lor. Care este spiritul învățăturilor lor? Care a fost rezultatul influenței lor? Toți cei care doresc să facă lucrul acesta, pot să facă singuri cunoștință cu roadele acestor viziuni. Timp de șaptesprezece ani Dumnezeu a considerat potrivit să le lase să supraviețuiască și să se întărească în ciuda opoziției forțelor lui Satana.

„Dumnezeu sau învață Biserica Sa, muștrind greșelile ei întărîndu-i credința, sau El există. Lucrarea aceasta sau este de la Dumnezeu, sau nu este de la El. Dumnezeu nu are nici un fel de legătură cu Satana. Lucrarea mea... poartă ori amprenta lui Dumnezeu, ori stigmatul vrăjmașului. În această problemă nu există drum de mijloc. Mărturiile sau sînt de la Duhul lui Dumnezeu, sau de la cel rău”.

„Cînd Domnul Dumnezeu S-a manifestat prin Spiritul Profetiei, trecutul, prezentul și viitorul au trecut pe dinaintea mea. Mi-au fost arătate figuri pe care nu le-am văzut, niciodată, și ani după aceea, cînd le-am văzut, le-am recunoscut. M-am trezit din somnul meu cu simțămîntul viu al subiectelor ce fuseseră prezentate mai înainte minții mele: am scris pînă la miezul nopții scrisori care au străbătut

continentul și care au ajuns la destinație în timpul crizei și au salvat de la un mare dezastru cauza lui Dumnezeu. Aceasta a fost lucrarea mea timp de mulți ani. O putere m-a obligat să mustru și să dezaprob rele la care nici nu m-am gândit. Este oare lucrarea aceasta pe care am făcut-o timp de treizeci și șase de ani, de jos sau de sus?" (5 T/571).

Unii iau o poziție negativă

Unele poziții negative luate astăzi de unele persoane, chiar foști membri ai bisericii ce s-au lăsat înșelați de cel rău, cum și datorită spiritului lor de mândrie, pot fi rezumate astfel:

1. E. G. White nu este un personaj canonic, spun ei. Cînd dînsa spune: „Am văzut”, sau „mi-a fost arătat”, ea vorbește — în mod simplu despre sine. Ea nu face decât să exprime propriile ei opinii.

2. Ea nu este o autoritate, susțin aceștia, atunci cînd vorbește despre doctrină. Autoritatea ei este similară celeia pe care o are un pionier cercetător al Bibliei.

3. Scrierile ei trebuie să fie considerate ca fiind de natură pastorală și omiletică.

4. Multe dintre solile ei scrise, vor aceștia să spună, își au originea din autori neinspirati și ca atare, nici dînsa nu este de fapt autorul cărților ce poartă numele ei.

În contrast, o poziție faptică pozitivă

Serva Domnului a fost un sol profetic al Domnului pentru aceste zile de pe urmă. Autoritatea ei, în mod deosebit, ca sol paralel cu profeții din timpurile biblice, este mult mai deosebită decît scrierile necanonice ale profeților Natan, Sillo și Ahijah (2 Cron. 9, 29; G.C./VIII). Solia ei este pentru un anumit timp, așa cum a fost a lor pentru timpul acela. Dar ea vine de la același Duh descoperitor. Aceasta este poziția pe care o are Biserica A.Z.S. în această problemă.

„Ca sol al lui Dumnezeu, scrierile ei sînt o continuare și autoritară sursă a adevărului, și dă mîngîiere, călăuzire, sfat și îndreptare. Ele fac de asemenea clar faptul că Biblia este standardul prin care toate învățăturile și experiențele trebuie să fie „cercate”. (Declarația fundamentală a mărturisirii de credință nr. 17, așa cum a fost formulată la Sesiunea Conferinței Generale de la Dallas, 1980, AR/1 mai 1980/25).

„E. G. White a fost inspirată în același sens în care profeții Bibliei au fost inspirați, dar slujba și scrierile ei au fost date ca să înalțe Biblia. Scrierile servei Domnului, după propria ei mărturie — n-au fost date cu intenția de a aduce la existență o nouă doctrină, ci să îndrepte mințile oamenilor la adevărurile ce au fost deja revelate în Sf. Scriptură”. (5 T/663—665; E.W./78).

„În timp ce doctrinele fundamentale ale bisericii sînt structurate în baza autorității scriitorilor Bibliei, o înțelegere mai profundă, mai mare, spre înțelegerea deplinei lor dezvoltări, pot fi găsite în scrierile Ellenei G. White. Aceste scrieri confirmă de asemenea adevărurile Bibliei, fără să aibă nici cea mai mică intenție de a descușura cercetarea serioasă, construită pe principii sănătoase ale interpretării.

„Recunoscînd că lucrarea Duhului Sfînt în viața și scrierile Ellenei G. White, pe o perioadă de aproximativ 70 de ani, a avut ca rezultat creșterea, dezvoltarea înțelegerii Bibliei și a acțiunilor lui Dumnezeu în favoarea neamului omenesc, noi credem că autoritatea ei transcende autoritatea tuturor interpreților neinspirati”. (A. R. 4 septembrie 1980, așa cum a fost formulată de The Sanctuary Review Committee, numit de către Conferința Generală și întrunit la Glacier View, Colorado, la 10—15 aug. 1980).

Modestia scriitorului inspirat

Ca și Pavel, E. G. White n-a transmis, n-a făcut cunoscut solile primite din partea lui Dumnezeu, cu cuvintele amăgitoare ale înțelepciunii omenești, ci în manifestarea puterii Duhului Sfînt. Uneori ea și-a exprimat regretul că n-a avut capacitatea de a transmite solile așa cum ar fi trebuit și așa cum meritau acestea. Să reținem următoarele declarații:

„În această săptămînă am fost în stare să încep a scrie despre viața Domnului Isus. O... cit de ineficientă, cit de incapabilă sînt de a exprima lucrurile care ard în sufletul meu cu privire la lucrarea lui Hristos. Cu greu am îndrăznit să mă apuc de lucru. Este așa de mult de spus. Și ce anume trebuie să spun, ce trebuie să las nespus? Stau trează noapți întregi pledînd înaintea Domnului pentru Duhul Său Cel Sfînt ca El să vină asupra mea și să locuiască în mine.

„Pășesc tremurînd înaintea lui Dumnezeu. Nu știu cum trebuie să vorbesc sau să creionez cu pana mea marele subiect al jertfei ispășitoare. Nu știu cum să prezint subiectul în puterea cea vie, în modul în care el stă înaintea mea. Mă cutremur de teama ca nu cumva să minimalizez marele Plan al Mîntuirii, prin cuvînte ieftine. Îmi plec sufletul în adorare înaintea lui Dumnezeu și spun: „Cine este vrednic pentru aceste lucruri?” (Scrisoarea 40, 892, p. 4).

„Ceea ce este sfînt și înălțat în lucrurile cerești, cu greu îndrăznesc să le înfățișez. Adesea las pana jos și spun: „Este imposibil, imposibil pentru o minte mărginită să cuprindă adevărurile cele veșnice și principiile cele profund spirituale, sfînte, și să exprim importanța lor vie”. Rămîn neștiutoare și lipsită de ajutor. Curentul

cel bogat al gîndului ia în stăpînire întreaga mea ființă și atunci pun jos pana mea și spun: „O Doamne, Eu sînt mărginită, sînt slabă, simplă și neștiutoare”. De aceea nu găsesc niciodată limbajul acela care să exprime marile și sfintele Tale descoperiri.

„Cuvintele mele mi se par nepotrivite. Mă cuprinde disperarea atunci cînd trebuie să îmbrac în cuvinte adevărul pe care Dumnezeu mi l-a făcut cunoscut cu privire la marea Sa minuire, care absoarbe totalmente atenția Sa neîmpărțită în singurul Fiu al Celui Infinit. Adevărurile care trebuie să dureze, să rămînă în decursul timpului și în toată veșnicia, marele Plan de Mîntuire, care a costat atît de mult salvarea neamului omenesc, prezentînd înaintea lor o viață ce se măsoară cu viața lui Dumnezeu — aceste adevăruri sînt atît de complete, atît de profunde și sfînte pentru ca cuvintele omenești sau pana omenească să le poată exprima în mod corespunzător” (manuscris 23, 1896, p. 2).

Cu toate acestea, prin pana ei, noi putem să avem ceva din cele mai extraordinare manifestări ale învățăturilor Duhului Sfînt, atunci cînd prezintă ea pe Domnul Isus și faptele cele puternice ale lui Dumnezeu prin El. Aceste minunate adevăruri evanghelice, așa de frumos scrise în Hristos Lumina Lumii, Cugetări de pe Muntele Fericirilor, Calea către Hristos, etc... apar în scrierile ei largite, clarificate, îmbogățite și simplificate prin „mărturia lui Dumnezeu” și predicarea crucii. (1 Cor. 2, 4; 1, 17, 18).

Concluzie

1. Ceea ce Pavel transmitea Corintenilor și prin extindere în toate solile sale așa cum le găsim în Noul Testament, a fost transmis prin manifestarea cu putere a Duhului Sfînt. Noi avem încredere în Pavel ca fiind un instrument cinstit și credincios al lui Dumnezeu. Noi facem acest lucru prin credința clădită pe dovezi găsite în viața Sa și lucrarea slujirii Sale. Soliile Sale sînt de origine divină și ele constituie o revelație neechivocă și plină de autoritate, de la Dumnezeu și pe care noi trebuie s-o acceptăm pentru binele nostru, în ciuda faptului că unii credincioși sînt oarecum neputincioși, referitor la aceasta. 2 Cor. 10, 9—11).

2. Ceea ce E. G. White a transmis Bisericii, ca venind de la Dumnezeu, sînt de asemenea solii transmise ei prin „manifestarea cu putere a Duhului Sfînt”. Noi ne încredem cu toată puterea în ea ca fiind un sol cinstit și credincios al lui Dumnezeu. Ea nu transmite minciuni ci solii reale, de origine divină. Soliile sale, date de Dumnezeu, sînt descoperiri pline de autoritate și pe care le primim, prin credința zidită pe dovezi viefii și slujirii ei. Soliile sale purced de la Dumnezeu prin Du-

hul Sfânt, acel Spirit care este singurul învățător eficient al adevărului divin". (D.A./671; G.W./287).

În privința celor amintite mai sus, serva Domnului spunea:

1. „Noi trebuie să fim bine fixați în credință, în lumina adevărului ce ne-a fost dat și în experiența noastră de la început. În acel timp o eroare după alta se îngrămădeau în jurul nostru; pastori și doctori aduceau în mijlocul nostru o nouă doctrină. Noi trebuia să cercetăm Scripturile cu multă rugăciune și Duhul Sfânt ne aducea adevărul în minte. Uneori petreceam toată noaptea cercetând Scripturile, cerind cu ardoare lui Dumnezeu să călăuzească Sa Grupe de bărbați și femei consacrate se adunau pentru scopul acesta. Puterea lui Dumnezeu venea asupra mea și eu eram făcută în stare să definesc în mod clar și să explic ceea ce era adevăr, deosebindu-l de ceea ce era greșeală.

„Eu știu că problema sanctuarului stă în dreptate și adevăr, exact așa cum am cunoscut-o și păstrat-o de mulți ani. Vrajmașul este acela care conduce mințile unora alături cu adevăratul drum. El este satisfăcut atunci când aceia care cunosc adevărul devin preocupati în a strânge texte din Scriptură pe care să le îngrămădească în jurul teoriilor lor greșite și care nu au nici o temelie în adevăr. Scripturile folosite în acest fel sînt greșit întrebuințate; ele n-au fost date pentru a întări, a susține greșelile, ci pentru a întări adevărul. (G.W. 202/303).

2. „La Minneapolis Dumnezeu a dat poporului Său prețioase perle ale adevărului în forme noi. Unii au respins această lumină cerească cu toată încăpăținarea pe care au manifestat-o și iudeii atunci când au respins pe Hristos, și totuși și atunci s-a vorbit mult despre rămânerea la vechile semne de hotar.

„Timpul care a trecut de la 1844 a fost o perioadă de mari evenimente, deschizînd în fața ochilor noștri mirajii înțelegerea problemei curățirii Sanctuarului care are loc în ceruri, hotărînd situația poporului lui Dumnezeu de pe pămînt, de asemenea, despre solia celor trei îngeri cum și desfășurarea steagului pe care stă scris: „Poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus“. Unul dintre semnele de hotar, din cadrul acestei solii a fost Templul lui Dumnezeu din ceruri, văzut de către poporul Său iubitor al adevărului și chivotul conținînd Legea lui Dumnezeu. Lumina Sabatului poruncii a patra a strălucit cu razele ei puternice în calea călătorilor Legii lui Dumnezeu. De asemenea, faptul că cei răi nu sînt nemuritori, sau nu vor avea viața veșnică este un alt vechi semn de hotar. Nu-mi amintesc nimic altceva care să mai fie cuprins în vechile semne de hotar. Toate aceste strigăte, glasuri în legătură cu schimbarea ve-

chilor semne de hotar este numai imaginație". (CWE/30—31).

3. „Ce influență este aceea care să conducă pe oameni — în acest stadiu al istoriei noastre — să lucreze în mod puternic ca să dărime temelia credinței noastre — temelia ce a fost pusă la începutul lucrării prin studierea Cuvîntului lui Dumnezeu cu rugăciune și prin revelație. Pe această temelie noi am zidit, am construit în ultimii cincizeci de ani. Te mai miri de faptul că atunci cînd văd începutul unei lucrări ce ar duce la îndepărtarea unora dintre stîlpii de hotar ai credinței noastre, eu am ceva de spus? Eu trebuie să ascult porunca... „Intimpinați-o!“

„Noi sîntem poporul lui Dumnezeu păzitor al poruncilor Sale. În cei cincizeci de ani petrecuți, fiecare mișcare și fază a ocaziilor ce s-au abătut asupra noastră, au urmărit să întunece mintea noastră cu privire la învățătura Cuvîntului lui Dumnezeu — și în mod deosebit cu privire la lucrarea Domnului Isus în Sanctuarul ceresc, și solia cerului pentru aceste zile din urmă așa cum este transmisă ea de ingerii din capitolul 14 din Apocalips. Solii de tot soiul au fost aduse Adventiștilor de Ziua a Șaptea, care urmăreau să ia locul adevărului care, pas cu pas, a fost descoperit printr-un studiu însoțit de rugăcini stăruitoare și adevărate de puterea făcătoare de minuni a lui Dumnezeu. Dar stîlpii de hotar, care au făcut din noi ceea ce sîntem, trebuie păstrați, și ei vor fi păstrați, așa cum a arătat Dumnezeu în Cuvîntul Său și prin mărturia Duhului Său. El ne cere să păstrăm cu fermitate și cu toată puterea credința, principiile fundamentale care se bazează pe o autoritate incontestabilă". (1 SM/207—208).

4. „Cîți sînt aceia care au studiat cu multă atenție cărțile: Patriarhi și Profeți, Marea Luptă și Hristos Lumina Lumii? Eu doresc ca toți să înțeleagă faptul că încrederea mea în lumina pe care Dumnezeu a dat-o rămîne nezdruncinată, pentru că eu știu că puterea Duhului Sfânt a glorificat adevărul, făcîndu-l onorabil, spunînd: „Iată calea, mergeți pe ea“. În scrierile mele, adevărul este afirmat, declarat și apărut printr-un „așa zice Domnul“.

„Duhul Sfânt trasează aceste adevăruri în inima și mintea mea tot așa de sigur după cum a fost scrisă Legea pe cele două table de piatră de către degetul lui Dumnezeu, care se află acum în chivot, chivot ce urmează a fi adus la lumină în marea zi cînd se va pronunța sentința împotriva oricărui rău (a tot ceea ce este rău), a științei înșelăciunii produsă de tatăl minciunii". (Scrisoarea 90, 1906 — Colp. Ministry 126; 3 SM/122).

5. „Este o realitate faptul că noi avem adevărul, de aceea trebuie să ținem cu tărie de la pozițiile ce nu pot fi zdruncinate... În timp ce noi

ținem la această poziție, solia mărtoriei credincios se aplică și cazurilor pe care ea le muștră: „Și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol“. Aceia care se consideră bogați (se simt bogați, plini de comori, (au de toate) și nu mai au nevoie de nimic, sînt orbi în ceea ce privește adevărata lor stare înaintea lui Dumnezeu, și nu știu, nu sînt conștienți de acest lucru". (R.H. 7 aug. 1894/CE/33).

6. Timp de mai bine de o jumătate de secol diferitele puncte ale adevărului prezent au fost puse sub semnul întrebării și s-a luat o atitudine de împotrivire față de ele. Au fost avansate noi teorii ca fiind adevăr, dar care nu cuprindeau adevărul, și Duhul lui Dumnezeu a descoperit, a dat pe față greșeala, eroarea lor. Cînd marii stîlpai ai credinței noastre au fost prezentați, Duhul Sfânt a dat mărturie despre ei și în mod special cu privire la adevărurile problemei privind sanctuarul. Din nou și din nou Duhul Sfânt și-a pus aprobarea Lui într-un mod deosebit asupra vestirii acestei doctrine. Dar astăzi, ca și în trecut, unii vor fi conduși să formeze noi teorii și să respingă adevărurile asupra cărora Duhul Sfânt al lui Dumnezeu și-a pus aprobarea". (Manuscris 125, 1907/S.V. 224).

7. În viitor, vor apare decepții de tot felul și de aceea avem nevoie de o temelie solidă sub picioarele noastre. Noi avem nevoie de stîlpai puternici pentru clădire. Nici o iotă nu trebuie clintită (mișcată) din ceea ce Dumnezeu a dat. Vrajmașul va aduce teorii false, cum ar fi doctrina că nu există nici un sanctuar. Acesta este unul din punctele de la care se va porni o despărțire de adevăr. Unde vom găsi siguranța noastră dacă nu în adevărurile pe care Domnul Dumnezeu le-a dat în ultimii cincizeci de ani?" (R.H. 24 mai/1905. EV/224).

„Subiectul Sanctuarului a fost cheia care a deschis taina dezamăgirii din 1844. El a deschis orizontul înțelegerii unui sistem complet al adevărului, armonios legat, arătînd că mina lui Dumnezeu a călăuzit marea mișcare adventă descoperind datoria prezentă, în măsura în care el a adus lumină asupra poziției și lucrării poporului Său". (G.C./423/1888).

8. „Subiectul Sanctuarului și al judecății de cercetare trebuie înțeles foarte clar de către poporul lui Dumnezeu... Sanctuarul din ceruri este chiar centrul lucrării lui Hristos în favoarea oamenilor. Subiectul Sanctuarului a fost cheia care a descifrat taina dezamăgirii de la 1844. El a deschis orizontul înțelegerii unui sistem complet al adevărului, armonios legat, arătînd că mina lui Dumnezeu a călăuzit marea mișcare adventă, descoperind datoria prezentă, în măsură

(Continuare în pag. 9-a)

Cine a auzit Cuvîntul Meu, să spună întocmai Cuvîntul Meu! Pentru ce să amesteci paiele cu grîul? zice Domnul". (Ier. 23, 28).
„Și femeia a zis lui Iie: „cunoșcum acum că ești un om al lui Dumnezeu și Cuvîntul Domnului în gura ta este adevăr!" (1 Imp. 17, 24).

1. Autorul Cuvîntului

Credința într-un Dumnezeu viu și personal presupune în același timp credința în capacitatea și voia Sa de a ni Se descoperi. Prin revelație, Dumnezeu dezvoltă relațiile Sale cu oamenii pe care i-a creat. Este vrednic de remarcă că, atît în creațiune cît și în revelație, apar aceleași două mari principii: Cuvîntul și Spiritul. Datorită lor există și nu oricum, ci fiind conștienți de originea și finalitatea existenței noastre. Datorită lor avem „Documentul revelației" — Sfînta Scriptură, folosit de Dumnezeu a ne învăța și a ne desăvîrși, în vederea mîntuirii noastre și a altora.

Dumnezeu este Cuvîntul, El este Autorul Cuvîntului. Astfel ne unim cu apostolul Pavel mulțumind Cerului că am primit Biblia nu ca ceva de proveniență omenească, „ci așa cum și este în adevăr... Cuvîntul lui Dumnezeu". 1 Tes. 2, 13.

Biblia nu conține numai Cuvîntul lui Dumnezeu, ci ea este Cuvîntul lui Dumnezeu. Subliniem aceasta în contextul primejdiei unei subminări a autorității și veridicității ei, ca și aceea de a primi parțial adevărul prezentat de ea, uitîndu-se că „toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustră, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvîrșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună". (2 Tim. 3, 16, 17). Intenția acestor subtilități este simplă: a obține libertatea de a lepăda și corecta solia inspirată, odată ce s-a refuzat recunoașterea Textului Sfînt.

Spiritul Profetic spune: „Sfîntele Scripturi trebuie să fie acceptate ca o descoperire autoritară, infallibilă a vocii Sale. Ele sînt standardul caracterului, descoperitorul doctrinei și proba experiențelor". (G.C./VII).

„Trebuie să existe o credință fermă în divinitatea Cuvîntului cel Sfînt al lui Dumnezeu". (ST/13 martie 1848).

Ceea ce îi conferă perenitatea și autenticitatea, este inspirația sa divină, dovedită cu prisosință prin viabilitatea principiilor și prin împlinirea exactă a profetiilor sale.

În cărțile Vechiului Testament apar de mai bine de 3800 de ori expresii ca: „Așa vorbește Domnul", „Domnul a zis", „Cuvîntul Domnului către..." și alte expresii similare. Atît scriitorii Bibliei, cît și Domnul Hristos au recunoscut autoritatea divină a scrierilor sfînte.

Dacă Cuvîntul lui Dumnezeu „dăinuiește în veci în ceruri" (Ps. 119, 89) și dacă „este adevărul" (Ioan

17, 17), aceasta înseamnă că el trebuie să aibă același caracter și autoritate pentru noi oamenii. Înseamnă că el este cu mult mai presus de întîmplare și șansă, el stă neclintit asemenea Autorului său.

Prin Scripturi ne vorbește Dumnezeu personal. Ne descoperă caracterul voii și planul Său, Mai mult chiar: Cuvîntul Său acționează în noi ca un principiu activ, creator (Evrei 4, 12). Aceasta l-a determinat pe unul din conducătorii bisericii noastre să exclame: „Biblia trăiește!" Da, Biblia trăiește căci ea nu este doar expunerea seacă a unei doctrine abstracte, ci este descoperirea unei Persoane: Isus Hristos, Mîntuitorul nostru (Ioan 5, 39).

2. Cercetători ai Cuvîntului

Cercetarea Cuvîntului este o poruncă divină. Asemenea celorlalte

Oameni ai lui Dumnezeu

Oameni ai Cuvîntului

porunci ale lui Dumnezeu, ea poate fi împlinită atît în literă cît și în spirit. Dumnezeu dorește ca noi să trăim prin Cuvîntul Său. Aceasta presupune prezența Adevărului Său în minte și inimă și viața noastră. Acest lucru nu se poate realiza printr-o parcurgere superficială, ocazională a Cuvîntului. „Multe din comorile ei (Bibliei) se află la mare adîncime și pot fi obținute numai prin cercetare sîrguincioasă și efort continuu. Adevărurile care să compună marea întreg trebuie să fie căutate și strînse, puțin aici, puțin acolo". (Ed. 123; Is. 28, 10).

Atitudinea noastră spirituală va decide rezultatul studiului nostru. Dificultatea nu constă în Biblie, sau în mijloacele lăsate de Dumnezeu pentru înțelegerea ei, ci în felul în care cercetăm Scripturile.

Iată cîteva scurte indicații, de esență, ale Spiritului Profetic priveritor la cercetarea Cuvîntului:

„Biblia nu trebuie studiată niciodată fără rugăciune. Numai Duhul

Sfînt ne poate face să simțim importanța învățăturilor ușor de înțeles, sau să ne ferească de rătăcirea adevărilor greu de înțeles". (T.V./543).

„Nu trebuie să ne apucăm de studiul Bibliei cu acea încredere de sine cu care așa de mulți pătrund în cele profane, ci cu dependența de Dumnezeu caracterizată de rugăciune și o simplă dorință de a cunoaște voia Lui". (Idem/542).

„Prin harul lui Hristos adu la îndeplinire fiecare sarcină pe care ai înțeles-o lămurit și vei fi în stare să înțelegi și să împlinești și pe acelea de care acum te îndoiești". (SC/111).

„Spre a fi corect înțeles și apreciat, fiecare adevăr din Cuvîntul lui Dumnezeu, de la Geneza pînă la Apocalips, trebuie să fie studiat în lumina care se revărsă de la crucea de pe Golgota". (G.W./315).

„Cînd Cuvîntul lui Dumnezeu este deschis fără respect și fără rugăciune, cînd gîndurile și simțămîntele nu sînt ațintite asupra lui Dumnezeu, sau în armonie cu voia Sa, mintea este întunecată de îndoieli și astfel chiar prin studiul Bibliei îndoiala se întărește". (S.C./110).

Iar în cartea Marea Luptă la pag. 593 sora White avertiza: „Un timp de mari încercări este chiar în fața poporului lui Dumnezeu. Numai o studiere cu rugăciune a Cuvîntului ne va pregăti să rezistăm probei".

Cu ani în urmă cineva a văzut pe un altul citind Biblia.

— Te-ai făcut Adventist de Ziua a Șaptea, îl acuză el mustrător.

— Nu, fu răspunsul mirat, doar fîm citese Biblia.

Este o înaltă onoare să fii etichetat ca un deosebit cercetător, al Cuvîntului, dar această reputație trebuie să o justificăm. Trebuie să fim într-adevăr oameni ai Cărții! Lumea să ne cunoască nu numai pentru organizația noastră eficientă, nu numai pentru darurile noastre, sau pentru doctrina noastră, ci pentru caracterul nostru sfînt, pentru răbdarea, curajul, statornicia și judecata noastră dreaptă. Într-un cuvînt, să se vadă că umblăm cu Isus — Omul Cărții.

3. Vestitori ai Cuvîntului

„Hristos nu a ales îngeri necăzuți, pentru a-L reprezenta înaintea oamenilor, ci ființe omenești supuse aceluiași slăbiciuni ca și acelea pe care ei caută să le salveze. Conlucrarea dintre Dumnezeu și oameni este necesară pentru salvarea omeniilor. Hristos Cuvîntul S-a îmbrăcat cu natura umană. Divinitatea avea nevoie de oameni, pentru ca oamenii să fie un mijloc de comunicare cu Dumnezeu". (H.L.L./125).

Vestirea Evangheliei, a Cuvîntului, ar trebui să fie însărcinarea esențială a fiecăruia care se declară ucenic al lui Hristos. Sîntem datori față de lume, datorită harului primit de la Dumnezeu, datorită lu-

minii care ne-a luminat și a revelației pe care am avut-o despre frumusețea și puterea adevărului". (4 T/53).

Hristos ne-a încredințat nouă mandatul Său când S-a înălțat la ceruri și ne consideră reprezentanți ai Cuvîntului și caracterului Său în fața lumii. Puterea divină însoțește pe trimișii Săi.

Lucrarea de vestire a Evangheliei nu este o misiune facultativă, ci este un imperativ divin. Noi sîntem trimiși ai lui Hristos, spre a-L reprezenta cu credincioșie. Dacă ne gîndim că după această solie (Apoc. 14) nu va urma o altă și că Dumnezeu nu va mai avea o altă invitație a harului, ne dăm seama de solemnitatea înfricoșătoare a chemării noastre. Ce încredere și ce răspundere! Recunoașterea acestei răspunderi este cadrul în care Biserica rămășiței trebuie să lucreze. Se cere din partea noastră să unim conștiința chemării noastre cu o credință activă. Altfel nu vom face decît să risipim tezaurul adevărului încredințat nouă. Renumitul istoric englez Arnold Toynbee, scria: „O practică ce nu e susținută de credință, este o avere risipită”. Am putea inversa această cugetare și să afirmăm că, o avere imensă (Adevărul), fără suportul credinței, nu poate genera decît o practică sterilă.

Avem nevoie de o viziune potrivită cu timpul și planul lui Dumnezeu pentru acest minunat ceas al istoriei Planului de Mîntuire. Un cuvînt inspirat spune: „Cerulea tremură la gîndul, ca nu cumva noi să ne dovedim prea mici, lucrările noastre prea mărunte și venite prea tîrziu, ca nu cumva noi să fim robii obiceiurilor noastre atuncî cînd Dumnezeu ne somează să facem lucruri mari”.

Misiunea noastră ne cheamă la o nouă și deplină consacrară la o solemnitate puternică, în care adevărata cinste, curăție și o atitudine demnă de încredere vor deveni felul nostru de viață. Numai așa se va cunoaște că sîntem ai lui Dumnezeu și că în gura noastră Cuvîntul Domnului este adevărul. (1 Imp. 17, 24).

Se impune azi mai mult ca oricînd, să prezentăm Cuvîntul în mod fidel, cu teamă sfîntă față de Dumnezeu, cu demnitate și în mod clar, pe înțelesul tuturor. E nevoie de vestitori serioși, copleșiți de sfințenia Cuvîntului, a locului și timpului, în care și undă ne-a așezat Domnul. N-ar trebui să uităm niciodată că nu apartenența noastră autentică Cuvîntului (permițîndu-ne să spunem orice și oricum), ci Cuvîntul trebuie să autentifice apartenența și misiunea noastră. Să-L luăm și aici pe Isus Domnul ca suprem model.

„Hristos Insuși n-a suprimat nici un cuvînt din adevăr, dar totdeauna l-a rostit cu iubire. El a dat pe față cel mai mare tact și o atenție cugetată și plină de bunătațe în legăturile Lui cu oamenii. El n-a fost niciodată aspru, niciodată

n-a rostit un cuvînt sever, niciodată n-a produs chinuri zadarnice unui suflet simțitor. El n-a mustrat cu asprime slăbiciunile omenesti. Fără teamă a demascat fătărnicia, necredința și nedreptatea, dar în glasul Lui erau lacrimi cînd rostea mustrările Sale usturătoare.” (H.L.L./257).

4. Uniți în jurul Cuvîntului

Inițial „tot pămîntul avea o singură limbă și aceleași cuvinte”. (Gen. 11,1). Era un instrument de gîndire și exprimare adecvat pentru corespondența dintre gîndul lui Dumnezeu și gîndurile oamenilor. Păcatul a alterat exprimarea oamenilor, dar nu și Cuvîntul lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că Dumnezeu și astăzi poate fi înțeles și că oamenii pot vorbi din nou

aceleași limbă, dacă se unesc în jurul acestui Cuvînt. Așa s-a întîmplat în ziua Cincizecimii, cînd ucenicii, deși au vorbit în multe limbi, vorbirea lor era limpede și constructivă căci în esență prezentau Adevărul într-o singură limbă, aceea a dragostei și unității frățești. Scriptura relatează astfel experiența lor: „Mulțimea celor ce crezuseră, era o inimă și un suflet... Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus. Și un mare har era peste toți”. Fapte 4, 32—33. Făgăduința Mîntuitorului, cu privire la mărturisirea urmașilor Săi, era în curs de împlinire: „Fiindcă nu voi veți vorbi, ci Duhul Tatălui vostru va vorbi în voi.” (Matei 10,20).

Viața și mărturisirea noastră trebuie să fie de așa natură, încît lumea să constate că sîntem uniți prin adevărul și puterea Cuvîntului. Apelul Apostolului Pavel este: „Vă îndemn, fraților, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveți toți același fel de vorbire, să n-aveți dezbinări între voi, ci să

fiți uniți în chip desăvîrșit într-un gînd și o simțire”. (1 Cor. 1,10).

Ar fi grozav să pierdem din vedere scopul urmărit de Dumnezeu prin Cuvîntul Său și să încercăm să-l folosim pentru susținerea propriilor noastre idei și pentru realizarea intereselor noastre. Lupta de cuvinte, avînd Biblia doar ca pretext, se aseamănă cu un război în care ambele părți își fărîmîtează forțele și sînt înfrînte. O luptă fără biruitori.

„Dumnezeu conduce Biserica Sa și așează pe înalți temelii adevărului veșnic, poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. El va disciplina și va face destoinic pe poporul Său. Ei nu vor fi în vrajbă unul cu altul, unul crezînd una, iar altul avînd o credință și vederi opuse celui dinții, fiecare umblind independent de corpul întreg. Cu toate deosebirile de daruri pe care El le-a pus în comunitate, ei vor ajunge cu toții la unirea credinței.” (3 M/444).

„Atunci cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul”. Aceștia nu vorbesc rău despre frați și nici nu murmurează împotriva lui Dumnezeu, ci vorbesc cuvinte sincere și din inimă, cuvinte în care nu se află vicleșug sau sugestii ascunse și înșelătoare. „Domnul a luat aminte și a ascultat; și o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul și cinstesc Numele Lui. Ei vor fi ai Mei zice Domnul oștirilor, Îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu.” (Maleahi 3,16, 17; Sp./242).

E nevoie ca noi să cercetăm și să vestim **Același Cuvînt**. Există o singură nădejde ca unitatea noastră să devină o realitate. Numai Unul singur ne poate aduna la un loc. „Eu în ei și Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvîrșit una” (Ioan 17,23).

Cu cît este mai strînsă unirea noastră cu Hristos, cu atît mai strînsă va fi unirea noastră unul cu altul. Serva Domnului ilustrează această experiență cu o roată. Hristos este butucul roții. Credințioșii sînt spițele. Cu cît se apropie spițele de butuc (Hristos), cu atît mai mult se apropie una de alta. Cît este de adevărat!

Desigur, unitatea în jurul Cuvîntului lui Dumnezeu înseamnă mai mult decît unitatea de vederi și simțire. Ea se referă și la o lucrare bine organizată și desfășurată în colaborare unii cu alții. Dumnezeu nu a încredințat vestirea Evangheliei unor „temerari” independenți unul de altul, ci „unei seminții alese... unui neam sfînt, unui popor, pe care Dumnezeu Și l-a cîștigat ca să fie al Lui, spre a vesti puterile minunate ale Celui ce l-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată”. (1 Petru 2,9).

Ar fi o eroare să credem că numai slujitorii Evangheliei (pastorii) sînt răspunzători pentru mîntuirea sufletelor. Domnul așteaptă ca fie-

care copil al Său să fie conștient de responsabilitatea pe care o are, în virtutea talanților primiți. „Marea revărsare a Duhului Sfânt, care va lumina orice suflet cu slava Sa, nu va veni pînă cînd membrii noștri nu vor fi luminați și nu vor ști, din propria lor experiență, ce înseamnă a conlucra cu Dumnezeu“ (R.H., 21 iul. 1896).

5. Succesul Cuvintului

Dumnezeu este cel ce ne face purtători ai Cuvintului Său și tot El este Cel care ne dă eficiența în această lucrare. De aceea este extrem de importantă legătura noastră cu El. Această comuniune ne va da inspirația și consacrarea necesară. Legătura noastră cu Isus Hristos va transforma vestirea noastră în adevărată mărturie; căci numai ceea ce facem din iubire nemărginită pentru Hristos și pentru semenii este mărturie. Restul e „vorbărie“. Tot ce e făcut pentru a fi acceptați, lăudați sau îndreptățiți, nu e mărturie. Adevărata mărturie o dau cei care au „dragostea dintii“. Omul posedat de duhuri rele și vindecat apoi de Mîntuitorul (Luca 8,39) era un adevărat mărturisitor. El a pregătit calea pentru Isus și Cuvîntul spune că „Isus a fost primit cu bucurie de mulțime“ (v. 40). Acest om avea ceva și pe Cineva despre care să mărturisească. Propria lui experiență îl calificase și l-a trimis să mărturisească. Mărturia lui nu era de împrumut. Mulți „vorbesc“ despre Hristos, dar puțini „îl mărturisesc“ pe Hristos. Ce mulți împrumut un Hristos ca să-L prezinte și ce puțini îl prezintă pe Hristos ca „Domnul Meu“! (Filip 3,8).

Să nu uităm că așa cum noi avem nevoie de un Mîntuitor personal, tot așa au nevoie și alții de un Mîntuitor personal. Avem noi un asemenea Mîntuitor ca să-L prezentăm?

Vorbim adesea despre o lucrare încheiată în glorie. Nu cumva a devenit aceasta „un simplu slogan, un clișeu uzat, un „Siboleț“ (Jud. 12,6) în discuțiile adventiste, așa cum se exprima un frate din conducerea Bisericii noastre. Și dacă lucrarea nu s-a încheiat încă, nu cumva această întîrziere se explică prin faptul că ea nu s-a desăvîrșit încă în noi, în viața noastră?

Fie ca în curînd Domnul să aibă un popor alcătuit din vestitori, ale căror păcate au fost iertate și acoperite de singele prețios al Domnului Isus Hristos și care umblă zilnic în comuniune strînsă cu El. Cred în acea zi, cînd va dispărea golul dintre proclamarea și viața noastră; în acel timp cînd încheierea mandatului nostru divin va înceta să mai fie un vis imposibil și va deveni o realitate glorioasă și emoționantă prin puterea lui Hristos.

„Lucrarea se va termina în curînd. Membrii Bisericii luptătoare vor triumfa.“ (Ev./707).

„Intră în bucuria Stăpînului tău“. În ce va consta această bucurie? În contemplarea sfinților salvați prin mijlocirea lui Isus Hristos și slujirea noastră.“ (CSW 15).

„Vine timpul cînd vor fi tot ațîția convertiți într-o singură zi, ca și în ziua Cincizecimii.“ (R.H., 29 iunie 1905).

„Marea lucrare a Evangheliei nu se va încheia cu mai puțină putere decît cea care i-a marcat începutul.“ (T.V./653).

Să-L rugăm pe Bunul Dumnezeu prin cuvintele prorocului din vechime: „Insufletește-Ți lucrarea în cursul anilor, Doamne! Fă-Te cunoscut în trecerea anilor!“ Hab. 3,2.

Pastor
Ioan Stoiu

TEMEINICIA CUVINTULUI PROFETIC

(Urmare din pag. 6-a)

în care se aducea lumină asupra poziției și lucrării poporului lui Dumnezeu“. (Ev. 222).

9. „Dar astfel de subiecte ca Sanctuarul, în legătură cu cele 2300 de zile, poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus, sînt în mod desăvîrșit date ca să explice ireculul miscării advente și să arate că poziția noastră prezentă este aceea de a fixa bine credința, a o scuti de îndoieli și de a da certitudinea unui viitor glorios. Eu am văzut adesea că acestea erau

principalele subiecte de care creștinii ar trebui să se ocupe“ (E.W. 63).

10. „Ceea ce fr. D. numește lumină, în aparență nu este dăunătoare; ea nu apare că ar putea aduce vreun prejudiciu sau vreo vătămare cuiva. Dar stimați frați, ea constituie opera lui Satana, pînă la de despăcare, de pătrundere.

„Lucrul acesta a fost încercat de nenumărate ori. Unii primesc o idee nouă și originală care se pare că nu se contrazice, nu intră în conflict cu adevărul. El vorbește despre aceasta și se ocupă de ea pînă cînd i se pare că este îmbrăcată cu frumusețe și importanță, căci Satana are putere să dea această falsă înfățișare. În cele din urmă ea devine tema atotcuprinzătoare, marele punct în jurul căruia se învîrtește totul; și astfel adevărul ajunge să fie dezrădăcinat din inimă...

„Sînt mii de ispite deghizate, pregătite pentru aceia care au lumina adevărului“ singura noastră siguranță este aceea de a nu primi nici o lumină nouă nici o doctrină nouă, nici o interpretare nouă a Scripturilor, fără ca mai întîi să o supunem fraților cu experiență. Așezați-o înaintea lor în umilită și într-un spirit gata să primească învățătura, sfatul și cu rugăciuni stăruitoare; și dacă aceștia vor ajunge la înțelegerea că nu există nici o lumină în ea, supuneți-vă judecății lor; căci în mulțimea sfinților stă siguranța“. (5 T/ 292—293).

Redacția

realizări ♦ realizări ♦ realizări ♦ realizări ♦ realizări

Apartamente cu instalație de energie solară

În noul ansamblu de locuințe „Cloșca“ din Alba Iulia a început construcția primelor apartamente din jud. Alba, care vor fi dotate cu instalații pentru captarea și utilizarea energiei solare. Lucrările au fost precedate de experimentarea unei instalații pentru captarea energiei solare la un imobil din municipiul Alba Iulia.

Un nou material izolator pentru construcție

Întreprinderea de materiale de construcție din Buzău a asimilat și introdus în fabricație un nou produs care înlocuiește vata minerală. Noul produs se numește „Stabilit“, este mai puțin energointensiv și mai ieftin. Se folosește ca material izolator în construcțiile industriale.

Cel mai mare strung

Colectivul Întreprinderii de utilaj greu din Craiova a început producția celor mai mari strunguri reali-

zate pînă acum în industria românească constructoare de mașini. Este vorba de strunguri cu comandă numerică ce vor putea prelucra piese de metal cu diametre de 2,5 pînă la 3 metri. Realizarea acestor mașini constituie o premieră tehnică deosebită pentru oamenii muncii de la I.U.G. — Craiova.

Metodă chirurgicală inedită

Un colectiv de cadre didactice medicale de la Institutul de medicină din Timișoara, sub conducerea prof. dr. docent Constantin Caloghera, a pus la punct o nouă tehnică operatorie cunoscută sub denumirea de „Coloesofagoplastie“. Ea constă din înlocuirea esofagului bolnav cu unul sănătos, realizat dintr-o porțiune de colon, care se recoltează de la același pacient. De menționat că noul organ este tolerat de organism în cele mai bune condițiuni. Această experiență a medicilor timișoreni a devenit și subiectul unui valoros film științific realizat la aceeași instituție.

Capitolul zece

Apostolul Pavel, autorul Epistolei către Evrei, continuă în acest capitol discutarea problemei nedesăvârșirii legii ceremoniale având în vedere faptul că era numai o umbră, ceva care să îndrepte atenția, inima și credința către MAREA REALITATE. HRISTOS, atunci când era vorba de desăvârșirea omului. Dovada principală pe care autorul ne-o prezintă în acest capitol, este realitatea faptului că dacă legea făcea în adevăr desăvârșit pe cel ce apela la ea, atunci, jertfele pentru păcat ar fi trebuit să se sfârșească, pe măsură ce aceia care le aduceau încetau — datorită legii ceremoniale — să mai păcătuiască. Dacă oamenii ajungeau liberi de păcat, nu-și mai aveau sensul jertfele ce se aduceau pentru infirmitățile lor spirituale.

Demonstrând acest lucru, autorul face un pas mai departe și arată că prin Isus Hristos, „am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna“ (vers. 10).

Prima demonstrație a acestui fapt El a făcut-o în trupul omenesc în care a venit spre a face voia lui Dumnezeu. A doua demonstrație o face prin aceea că El șterge, curățește orice păcat și orice neleguire. Pentru unii ca aceștia nu

mai există, nu mai este necesară jertfa pentru păcat, (vers. 5—18).

Cum este și natural, acolo unde există iertarea, îndepărtarea și curățirea de păcat, acolo trebuie să fie curaj și încredere deplină, atunci când stăm înaintea lui Dumnezeu; căci pentru cei ce trăiesc experiența aceasta, este posibil — având pe Isus Hristos ca Cel care a mers înaintea noastră „pe calea cea nouă și vie, să intre în Locul prea sfânt, în virtutea singelui Său“. (vers. 19—22).

Celelalte versete ale capitolului conțin îndemnuri în vederea păstrării cu tărie a credinței care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna, fără șovăire și pentru o reciprocă încurajare pe drumul vieții și al credinței, având în vedere că ziua cea mare a Domnului se profilează la orizontul istoriei Planului de Mîntuire.

Cap. 10, 1—4. „În adevăr, Legea, care are umbra bunurilor viitoare, nu înfățișează adevărată a lucrurilor, nu poate niciodată, prin aceleași jertfe care se aduc neîncetat în fiecare an, să facă desăvârșiți pe cei ce se apropie. Altfel, n-ar fi încetat ele oare să fie aduse, dacă cei ce le aduceau fiind curățiți odată n-ar mai fi trebuit să mai aibă cunoștință de păcate? Dar aduce-

rea aminte a păcatelor este înnoită din an în an, tocmai prin aceste jertfe; căci este cu neputință ca sîngele taurilor și al țapilor să ștergă păcatele“.

Nu găsim nicăieri în Sfînta Scriptură faptul că Domnul Isus a desființat în mod expres legea jertfelor, legea ceremonială. El n-a rostit în mod categoric: „De acum încolo sistemul jertfelor încetează“. Pe de altă parte, apostolul Pavel spune foarte categoric că sistemul jertfelor este desființat. De aceea era de datoria lui să demonstreze, să aducă probe, să înfățișeze motivele susținerilor lui.

Era normal ca Isus Hristos să nu vorbească despre un lucru ce era cunoscut de poporul iudeu. Hristos a fost recunoscut de Ioan Botezătorul ca fiind „Mielul lui Dumnezeu“, deci jertfa supremă, împlinirea a ceea ce legea jertfelor constituia o umbră. El n-a vorbit... El a împlinit. Revenea altuia acum (lui Pavel) datoria de a deschide ochii aceluia care ar fi trebuit să cunoască timpul și lucrarea lui Mesia.

Apostolul Pavel și-a asumat această lucrare. De aceea dacă el putea arăta că Hristos a adus desăvârșirea lucrurilor pe care sistemul levitic nu le putea realiza, el a făcut un pas uriaș în a demonstra celor ce ar fi trebuit să știe, rolul și natura lucrării lui Hristos; căci atunci când se atinge nivelul desăvârșirii, în mod natural păcatul încetează și lucrul acesta nu numai că va face nenecesară jertfa pentru păcat, ci va abroga, va face inoperantă și legea ce reglementa aducerea de jertfe. Punctul important în această problemă este acela de a arăta că Isus Hristos a venit pentru a termina, a lichida, a înfrînge păcatul. Dacă apostolul Pavel putea face acest lucru, atunci el n-ar mai fi avut nevoie de alte dovezi pentru a demonstra desființarea legii ceremoniale. Atunci nu mai era nevoie de o astfel de lege.

În lumina celor de mai sus și a textelor din versetele 1—4, este clar faptul că lucrarea din prima despărțitură a Sanctuarului — Sfînta — era nesatisfăcătoare, pentru că trebuia repetată zilnic. Decă nu era o lucrare desăvârșită pentru că nici aducătorii nu erau desăvârșiți. Ei păcătuiau mereu, deoarece zilnic erau aduse jertfe pentru păcat. Același lucru este valabil și pentru serviciul ce se făcea în a doua despărțitură a Sanctuarului,

către evrei

în Sfinta Sfințelor, căci în adevăr ea avea rolul de a șterge păcatele, dar numai în simbol, în mod provizoriu, și așa cum știm lucrarea trebuia repetată în fiecare an, pentru că cei pentru care se făcea acest serviciu simbolic, continuau să păcătuiască. Efectul lucrării nu era permanent. Aceste realități căuta Pavel să le facă a fi înțelese la iudei.

VERSETUL 1 — „UMBRA BUNURILOR VIITOARE”. Vorbind despre umbră comentarii se străduiesc să arate că UMBRA arată tot ceea ce nu este real, tot ceea ce este zadarnic, ușor, gol, ceva ce nu este temeinic, real, solid. Filostrate spunea: „Toate plăcerile nu sînt decît o umbră, un vis”. Cicero: „Toți umblă, aleargă după umbra unei glorie deșarte”, etc. Vorbind despre „legea care are umbra bunurilor viitoare”, desigur el vorbea despre legea sistemului levitic. Însemnează clar faptul că sistemul levitic era „umbră și nu înfățișarea adevărată a lucrurilor”, ceea ce este egal cu a spune că ea era numai o umbră; de aici concluzia, ca între umbră și obiectul a cărei umbră a fost proiectată, nu trebuie neapărat să ne așteptăm la o asemănare identică.

Legea levitică cu toate ceremoniile și jertfele ei nu era decît o umbră a lucrurilor spirituale și veșnice. Evanghelia, Cuvîntul lui Dumnezeu este lucrul, realitatea în sine și nu umbra adevărului ceresc, căci ea cuprinde toate comorile — adevărurile spirituale și veșnice.

Noi putem remarca faptul că umbra limitează mărimea și proporția lucrului reprezentat. De asemenea, persoana sau lucrul reprezentat astfel în actuala sau naturala sa existență. De exemplu: EVANGHELIA atunci cînd este comparată cu legea; HRISTOS atunci cînd este comparat cu Aaron; JERTFA SA, atunci cînd este comparată cu jertfele sistemului levitic; IERTAREA ȘI CURĂȚIREA PĂCATELOR AȘA CUM SÎNT ÎN SFÎNTA SCRIPTURĂ, cînd sînt comparate cu acelea oferite de legea ceremonială; ODIHNA CANAANULUI CERESC, atunci cînd este comparată cu făgăduita odihnă a Canaanului pămîntesc.

Pe bună dreptate apostolul Pavel putea să spună în adevăr, „Legea are umbra bunurilor viitoare și nu înfățișarea adevărată a lucrurilor”.

O imagine (eikon), o fotografie, o statuie ne înfățișează detalii mult mai definite decît înfățișează o umbră, și cu toate acestea și ele nu ne dau decît numai o reprezentare nedesăvîrșită a originalului. De aceea trebuie să înțelegem că legea nu este decît o înfățișare nedesăvîrșită a realității.

ACELEAȘI JERTFE. Apostolul face referire aici la jertfele ce se aduceau în Ziua Ispășirii, deși declarația sa poate fi aplicată și jertfelor ce se aduceau zilnic, deci tuturor jertfelor ce se aduceau la sanctuar. Motivul pentru care apostolul are totuși în vedere jertfele ce se aduceau o dată pe an în ziua cea mare a ispășirii, este acela că ele erau aduse la îndeplinire de Marele Preot, iar în Epistola către Evrei, Domnul Isus este înfățișat ca Mare Preot, al unui legămint nou și mai bun (cap. 8, 1; 9, 11).

SE ADUC NEINCETAT, continuu (EIS TO DIENEKES). Înțelegem mai bine afirmația în lumina vers. 14, care spune că „Printr-o singură jertfă El a făcut desăvîrșiți pentru todeauna pe cei ce sînt sfințiți”. Vechile sacrificii au fost temporare, cu valoare instructivă, dar niciodată n-au fost destinate ca prin ele, prin efectul lor intrinsec, închinătorii, cei ce le aduceau să ajungă desăvîrșiți. Ele, jertfele, trebuiau să fie repetate zilnic, anual, pînă cînd realitatea avea să vină în Isus Hristos care S-a adus jertfă odată pentru todeauna pentru desăvîrșirea și mîntuirea celor ce cred.

VERSETUL 2. „N-AR FI INCETAT ELE OARE SĂ FIE ADUSE?” Adică, jertfele sistemului ceremonial n-ar fi încetat a mai fi aduse, dacă ele ar fi putut realiza ceea ce a realizat jertfa Domnului Isus și anume „desăvîrșirea pentru todeauna a celor ce sînt sfințiți?” Hristos S-a ocupat cu problema păcatului odată pentru todeauna. De aceea nu a fost și nu este nevoie ca jertfa Sa să mai fie repetată.

De fapt am putea spune că unul din punctele slabe ale serviciului din sanctuarul pămîntesc, a fost acela că — așa cum am arătat mai sus — el nu putea face desăvîrșiți pe cei ce se apropiau de el. (vers. 1). Faptul acesta era evident prin necesitatea aducerii zilnice sau anuale a jertfelor. Dacă jertfele aduse ar fi înfăptuit scopul real pe care ele îl înfățișau ca realizîndu-se în viitor, prin Acela către care ele au arătat, atunci, spune marele apostol: „n-ar fi în-

cetat ele oare să fie aduse, dacă cei ce le aduceau, fiind curățiți odată, n-ar mai fi trebuit să mai aibă cunoștință de păcate?” Dar de îndată ce serviciul anual al Zilei de Ispășire se termina, începea un nou ciclu anual, care culmina cu o nouă Zi a Ispășirii. De îndată ce jertfele Zilei de Ispășire erau consumate, era adusă jertfa de seară, pentru care era sacrificat un miel, iar singele era stropit din nou pe altar și în cort, demonstrînd că și ispășirea făcută în ziua aceea nu-și realizase scopul ideal; n-a făcut pe închinători desăvîrșiți, așa încît să nu mai fie nevoie de aducerea de jertfe pentru păcat. Din contră, ei aveau încă nevoie de ispășire, și peste un an ei aveau să repete serviciul, impunător și solemn din Ziua Ispășirii, și zi de zi, mielul pentru vină și jertfa necurmată erau aduse înaintea lui Dumnezeu ca o demonstrare a păcătoșeniei lor și a dorinței după împlinirea dezideratului divin, desăvîrșirea.

„N-ar fi încetat ele să fie aduse?” este o întrebare interesantă și profundă, iar apostolul o pune în așa mod încît să poată primi un răspuns afirmativ. Ele ar fi trebuit să înceteze a mai fi aduse, dacă cei ce le aduceau odată curățiți, ar fi încetat a mai avea cunoștință, continență cu păcatul.

De aceea, jertfele erau aduse mereu nu pentru eficiența lor veșnică, ci privind înainte spre ideal, spre Domnul Isus singurul Miel al lui Dumnezeu care a ridicat păcatele lumii.

VERSETELE 3—4. Ar fi nedrept să aruncăm vina pe serviciul ceremonial pentru un lucru pe care nu-l putea face; și acest lucru pentru un singur motiv că el nu putea îndeplini ceea ce era necesar să fie făcut. Căci era cu „nepuțință ca singele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele”, și să îndepărteze vinovăția păcatului.

ADUCEREA AMINTE A PĂCATELOR ESTE INNOIȚA DIN AN ÎN AN! Jertfele ce se aduceau în fiecare an, ca și cele zilnice, erau un amintitor constant al faptului că adevărata jertfă pentru păcat nu fusese adusă încă.

În Ziua Ispășirii se va face ispășire pentru voi, ca să vă curățiți; veți fi curățiți de toate păcatele voastre înaintea Domnului”. Lev. 16,30. În tot cursul anului iertarea era acordată prin mărturisire și aducerea jertfei prescrite de legea ceremonială. În Ziua Ispășirii toate aceste păcate erau din nou aduse în atenție.

În acea zi, marele preot în persoană aducea la îndeplinire toate serviciile cerute; el aducea tămia; el sacrifică taurul și țapul; el stropia singele, spre chivot, în Sfinta

(Continuare în pag. 14-a)

ARHEOLOGIA

aduce lumină în metodele răstignirii

De când s-au descoperit, în anul 1968, în apropierea Ierusalimului, oasele unui om care a fost răstignit în primul secol după Hristos, se cunosc mai bine acum metodele răstignirii. Călăii nemiloși foto-scau toată iscusința lor pentru ca ultimele ore ale unui condamnat să fie atât de dureroase și de insuportabile cât nu poți gândi.

Centrul sau inima soliei mîntuirii, este credința în Mîntuitorul cel răstignit și înviat (Fapte 4,10—12). Prin acest adevăr fundamental se deosebește în mod radical, creștinismul de celelalte religii din vremuri mai vechi sau mai noi. Faptul că Mesia a coborît într-acolo încît a luat asupra Sa vina păcatului și pedeapsa ce se cuvenea celor păcătoși, pentru mîntuirea acestora, era un gînd atît de străin celor din vechime, încît chiar și aceia care au trăit ani de zile în strînsă legătură cu Isus și au ascultat învățăturile Sale, nu puteau nici să înțeleagă și nici să accepte o asemenea idee.

Iudeii așteptau ca Mesia să alunge pe romani, și să întemeieze o împărăție pămîntească. Chiar și ucenicii împărțeau această speranță. În ciuda învățăturilor clare ale Maestrului lor, care arătau contrariul. Abia cînd Duhul Sfînt, după înălțarea Domnului Hristos la ceruri, le-a luminat mințile, atunci au putut ei să înțeleagă rolul și valoarea morții Sale.

Una din cele mai puternice afirmații teologice cu privire la implicarea lui Isus Hristos în aducerea la îndeplinire a Planului Mîntuirii, a ieșit de sub pana apostolului Pavel. Fără îndoială că Pavel a fost cel mai mare teolog și cel mai profund gînditor dintre scriitorii Noului Testament. Unele din afirmațiile sale cele mai adînci, mai greu de pătruns, le găsim în epistolele pe care acesta le-a scris pe cînd se afla în închisoarea din Roma, și pe care — în mod obișnuit — le numim epistolele din închisoare.

O asemenea afirmație o găsim în Epistola către Filipeni (cap. 2,5—8 ; 1,13). În pasajul de mai sus Apostolul Pavel ne sfătuiește să aducem gîndirea noastră pe unda de lungme a gîndului lui Hristos (Cap. 2,5). El ne spune că: „Isus Hristos S-a dezbrăcat pe sine însuși” (v.7) atunci cînd S-a transformat din „chip dumnezeesc” în „chip de rob” (v. 6 și 7). Cuvîntul grec **kenoo** redat în traducerea noastră prin „S-a dezbrăcat pe sine însuși” (S-a golit) după o altă traducere, „fără vreo reputație”, poate să fie redat

și prin „S-a declarat nul”, „S-a anulat pe sine”, „a anula o situație” „a nimici, a distruge”, „a deposeda pe cineva de un lucru”. Toate aceste semnificații trebuie avute în vedere atunci cînd vorbim despre întruparea Domnului Hristos. Se pare că folosind acest cuvînt cu așa de multe semnificații (**kenoo**), Pavel vrea să ne transmită ideea că Domnul Isus Hristos, cînd a venit pe pămînt și a devenit rob, a lăsat totul, fără nici o rezervă.

Cuvîntul grec **doulos** din vers. 7, redat cu „rob”, înseamnă de fapt în greaca nebiblică, „sclav” nereferindu-se nici măcar la un om care își oferă serviciile sale ca rob. Este evident faptul că în acest capitol, apostolul Pavel dorește să facă pe cititori să înțeleagă cît de imens este contrastul între poziția lui Isus în ceruri, înainte de a coborî la noi, și aceea de Fiu al omului pe care o avea aici. Din cea mai înaltă formă de existență din Univers, aceea de Dumnezeu, El a îmbrăcat starea smerită de sclav, forma cea mai de jos a existenței umane. S-a născut într-un staul și niciodată n-a agonisit atît de mult, încît să aibă un loc al Său unde să-și plece capul. El a spălat picioarele unor pescari umili și a fost așezat într-un mormînt împrumutat.

Mai mult decît atît, Deși Planul de Mîntuire cerea lui Isus Hristos să plătească vina păcatului prin moarte, El, Hristos a ales cea mai înșoșitoare, cea mai îngrozitoare, și cea mai rușinoasă moarte ce era cunoscută pe atunci, moarte prin răstignire, asemenea unui criminal odios. Ca Fiu de Dumnezeu El ar fi putut conduce astfel lucrurile încît moartea Lui să aibă loc într-un mod mai puțin oribil, mai puțin respingător și mai puțin rușinos decît crucificarea. În loc de a proceda așa, El S-a supus unei astfel de morți care să demonstreze întregului Univers că El era gata nu numai să trăiască pe acest pămînt cea mai de jos, cea mai umilă viață omenească, dar să și îndure cea mai rea și cea mai grea moarte. În felul acesta se evidențiază atît enormitatea păcatului, cît și adîncă iubire a lui Dumnezeu pentru cei păcătoși.

Pentru creștinii secolului al 20-lea, crucea este un simbol onorabil. Crucile sînt expuse cu mîndrie, în mod proeminent, la casele de cult și primesc un loc de onoare la altare sau la amvoane. Fiecare creștin vede în cruce un semn al triumfului, al biruinței, întrucît ea simbolizează biruința Mîntuitorului asupra păcatului și a morții.

În recunoștința lor, pentru ceea ce Fiul lui Dumnezeu a făcut pentru ei, creștinii se opresc adeseori să cugete, să gîndească în lăuntrul lor la suferințele pe care le-a îndurat Mîntuitorul cînd a fost răstignit. Întrucît ei înșiși n-au fost vreodată martori la o asemenea execuție, cu greu își pot închipui sau să înțeleagă moartea crudă pe care a îndurat-o Isus.

Personal, sînt recunoscător Mîntuitorului meu pentru ceea ce a îndurat El pentru mine și deseori am citat, împreună cu credincioșii bisericii, acele cîntări care ne vorbesc de suferințele și moartea Domnului Hristos. Dar niciodată nu am putut să-mi dau pe deplin seama ceea ce a însemnat pentru Fiul lui Dumnezeu, Creatorul cerului și al pămîntului, să atîrne în rușine și durere pe crucea aceea din îndepărtata Palestină, pînă cînd nu am citit cartea lui Martin Hengel „Crucifixion” (Philadelphia 1977) care tratează despre istoria, metodele și alte aspecte ale acestui vechi fel de execuție. Lectura acestei cărți mi-a deschis ochii și m-a determinat să fiu mai recunoscător Mîntuitorului meu, decît am fost pînă aci, pentru iubirea Sa față de ființele omenești căzute, iubire ce nu poate fi exprimată prin cuvinte.

Si acum să privim la ceea ce se cunoaște în legătură cu răstignirea în timpul imperiului roman, timp în care a trăit, a propovăduit și a fost crucificat Isus Hristos. Originea răstignirii, ca mod de execuție, nu este elucidată. Au fost fie Persii, fie anumite triburi ca de exemplu Scitii, care prin a doua jumătate a ultimului mileniu înaintea creștinismului, au introdus această formă crudă de execuție pe cei dați morții. Aproximativ, la nasterea Domnului Hristos, răstignirea a fost preluată de Pomanj și practică în întreg imperiul pentru executarea sclavilor fugiți a criminalilor străini, a piratilor, a rebelilor politici din popoarele subjugate. Cetățenii romani erau exceptați de la acest fel de moarte, care conta în întreaga lume din acele timpuri, ca cea mai aspră, cea mai înspăimîntătoare și cea mai rușinoasă formă de execuție.

Persoanele care erau condamnate să fie răstignite erau mai întii biciuite în modul cel mai crud. Biciul era cel mai neomenos instrument de pedepsire. Acest bici consta din patru sau cinci bucăți de plumb, care erau fixate cu ajutorul unor lanțuri la un mîner de lemn. Fiecare bu-

cată de plumb care avea un diametru de aproximativ doi centimetri, avea în toate direcțiile un fel de ghimpi (țepuși) de fier, foarte ascuțiți). Instrumentul acesta crud cu care era lovit spatele gol al celui condamnat la o asemenea tortură, străpungea nu numai pielea, ci pătrundea în mușchii și în celelalte țesuturi și putea foarte ușor, printr-o folosire excesivă, să omoare pe cel ce era biciuit. Pentru acest motiv, soldații care executau biciuirea unui condamnat la răstignire, aveau grijă ca să nu fie omorât, ci să fie sigur că trăiește și este suficient de conștient ca să poată îndura chinul ce urma, al răstignirii.

În timpul celei de a patra săpături făcută de Universitatea Andrews la Hesbon, a fost găsită o asemenea bucată de plumb pentru un astfel de bici, cu lanț și cîrlige (țepuși). Îmi amintesc cit de mult m-a înfiorat, cînd țineam în mîna mea acest lucru înspăimîntător și mă întrebam, cite spinări ale jertfelor nenorocite va fi sfișiat acest obiect mic. Biblia amintește biciuirea numai în două locuri. Odată în legătură cu răstignirea Domnului Hristos, cînd a avut loc în realitate această biciuire (Mat. 27, 26; Marcu 15, 15; Ioan 19, 1); și a doua oară la arestarea lui Pavel la Ierusalim cînd nu a fost aplicată, deoarece Pavel a făcut cunoscut căpitanului că el este cetățean roman, și potrivit legilor ce existau, un cetățean roman nu putea fi biciuit. (Fapte, 22, 24—29).

După biciuire cel condamnat, plin de sînge, era condus la locul executării. Cei ce urmau a fi răstigniți erau conduși prin locurile cele mai aglomerate sau prin piețele publice, pentru ca un număr cit mai mare de oameni să asiste, să fie martori, sau cel puțin să vadă pe cei executați atîrnînd pe cruce, în chinuri și rușine, atunci cînd treceau pe acolo, pentru că răstignirea era plănuită a fi și un mijloc de înspăimîntare.

Celor răstigniți li se smulgeau hainele de pe trup, și atîrnau goi între cer și pămînt fiind astfel supuși disprețului și batjocorei publice. De aici se poate înțelege că oamenii din vremea aceea nu priveau acest fel de execuție doar ca cea mai îngrozitoare, ci și ca cea mai umiltoare și mai rușinoasă moarte. Renumitul scriitor și filozof roman, Seneca, arată că unecori, sadismul soldaților mergea pînă acolo că băteau cuiele chiar prin părțile intime a celor crucificați. După cum afirmă cele patru Evanghelii (Mat. 27, 35; Marcu 15, 24; Luca 23, 34 și Ioan 19, 23, 24) nici Domnul Hristos n-a fost cruciat de rușinea de a I se smulge îmbrăcămintea. Înainte de a fi răstignit. Artiștii în tablourile lor au dovedit multă delicatețe înconjurînd trupul Lui cu un ștergar, atunci cînd îl prezintă răstignit pe cruce. Din Evanghelii aflăm de asemenea că Dumnezeu Tatăl în îndurarea Sa a

ferit de privirile vrăjmașilor și a spectatorilor voioși această scenă rușinoasă, de pe Golgota, printr-un întineric des în timpul ultimelor trei ore din viața lui Isus, (Mat. 27, 45, 46; Marcu 15, 33 și Luca 23, 44).

Tablourile și sculpturile cu Isus răstignit au fost create de mii de artiști, după multe secole. Dar puțini, sau poate niciunul dintre pictori sau sculptori n-au fost martorii unei răstigniri, deoarece acest fel de execuție a încetat a mai fi practicat de prin secolul al patrulea. Din această cauză nu poți fi sigur că acele reprezentări sînt un tablou fidel a ceea ce s-a întîmplat în realitate. De aceea, a fost un lucru foarte important faptul că în anul 1968 s-au găsit într-un mormînt, în apropierea Ierusalimului, osemintele unui om răstignit. Era pentru prima dată cînd au fost dezgropate asemenea rămășițe din timpurile vechi. Osemintele aparțineau unui om între 24—28 ani. Numele său după însemnările ebraice, scrise pe urna de piatră, era Jehohanan în limba ebraică echivalent cu Ioan în românește. Cercetarea oaselor arată că acest om n-a îndeplinit o muncă fizică grea și pe temelii acesta se poate deduce sau că el aparținea unei familii bogate, sau că a fost un profesor, care, probabil, din cauza activităților sale politice, anti-romane, a fost executat. Descoperirile arheologice arată că el a murit în primul secol după Hristos, în orice caz înainte de primul război iudeo-roman, poate chiar în timpul cînd trăia Domnul Hristos pe pămînt, sau nu la mulți ani după aceea.

Oasele de la ambele călcîie erau străpuse de un cui mare de fier și fluierile picioarelor intenționat zdrobite. Domnul Isus a fost cruciat de procedeuul zdrobirii picioarelor, înainte de a fi coborît de pe cruce la apusul soarelui. Intrucît El era deja mort. (Ioan 19, 31—33). Descoperirea surprinzătoare a fost că picioarele lui Jehohanan erau îndoit lateral astfel încît cuiul să străbată din partea stîngă prin călcîiul stîng și apoi trecînd prin călcîiul drept să ajungă în partea dreaptă. Nu se știe sigur dacă această metodă a fost folosită întotdeauna și deci nu știm dacă și Domnul Isus a fost răstignit în felul acesta. Pironind astfel picioarele pe cruce, desigur aceasta mărea agonia condamnatului pentru că durerea se simțea de îndată în picioarele sale răsucite și imobilizate. Scheletul lui Jehohanan ne arată clar că executorii cruzi de pe timpul Domnului Hristos, foloseau pe cit se pare, toată iscusința lor pentru a face ultimele ore ale condamnatului cit mai dureroase posibil și mai pline de chin.

Nebunia sollei despre cruce.

După ce am descris metodele îngrozitoare ale răstignirii pe vremea romanilor, să analizăm acum ce însemna atunci să crezi într-un Min-

tutor răstignit și să predici despre un astfel de Mîntuitor. Desigur nu era ușor atunci, nici să propovăduiești și nici să accepți o religie care credea și adora un Dumnezeu ce fusese executat, în cel mai rușinos mod posibil, asemenea unui criminal.

Apostolul Pavel, după mulți ani de predicarea Evangheliei, se referă la această dificultate în 1 Cor. 1, 18 și 23, spunînd că „propovăduirea crucii”, sau a unui „Hristos răstignit”, era pentru Iudei „skandalon” (poticnire), iar pentru Neamuri, „moria”, o nebulie.

Și acum să analizăm cele două noțiuni grecești care au fost întrebunțate de Iudei și Neamuri pentru a identifica creștinismul. Cuvîntul **skandalon** este tradus prin „piatră de încercare”, piedică și **moria**, nebulie. Skandalon după dicționarele grecești mai înseamnă „ofensă”, „obiect de mînie” și „rușine”. Toți acești termeni se aplică la ceea ce gîndea Pavel prin această expresie. Pe de altă parte cuvîntul **moria** înseamnă potrivit dicționarelor din limba greacă veche „prostie”, „nebulie” și „absurditate”.

Acum vrem să încercăm să ne așezăm în situația iudeilor din primul secol și să cunoaștem ce simțăminte aveau ei față de religia creștină. Iudeii, ca și popoarele ne-iudaice, din jur, considerau creștinismul ca un fel de ramură, de vîlstar al iudaismului. Motivul pentru acesta poate fi ușor înțeles, dacă ne gîndim că întemeietorul lui, Isus Hristos, era iudeu, că cei mai mulți membri ai comunității primare creștine, ca și conducătorii ei, erau iudei, și că însăși Cartea lor sfîntă, Vechiul Testament, pe care creștinii își întemeiau credința și învățăturile lor, era Biblia iudeilor. Nu era oare un scandal că această mișcare exista — o continuă piatră de poticnire pentru națiunea iudaică — că o sectă se dezvolta viguros, pe care cei mai mulți oameni o considerau a fi o parte a religiei iudaice în general și că se propovăduia o asemenea doctrină absurdă? Pentru iudei, începînd de la Roma și pînă la Ierusalim și pe oriunde mai existau ei, creștinismul era o pată pentru propria lor națiune și o piatră de poticnire. E de la sine înțeles că pentru ei era întra-devăr revoltător faptul că avînd Biblia iudaică în mîna creștinii predicau și adora un Dumnezeu care murise ca un criminal condamnat... Acestea toate și chiar mai multe se cuprîneau în cele ce gîndea apostolul Pavel cînd el zicea că propovăduirea despre „Hristos cel răstignit” era un scandal pentru iudei.

După ce am încercat să ne așezăm în situația iudeilor din vremea apostolului Pavel am dori acum să facem același lucru, așezîndu-ne în situația Neamurilor, ce aveau o cultură vastă, fie ei greci sau romani. Nu era oare absurd să crezi și să te închini unui Dumnezeu care a fost un om obișnuit și a murit con-

damnat ca un criminal? Este adevărat că în mitologia greacă și romană se arată că au trăit pe pământ semizei și că unii dintre ei au murit. Dar despre niciunul din zeii și eroii aceștia nu se spune că a murit de o moarte rușinoasă, condamnat de o instanță pămîntească ca un criminal de rînd.

În tot ceea ce s-a păstrat, de-a lungul secolelor, în istoria greacă și romană, este amintit numai un erou, care probabil a fost răstignit. Dacă rapoartele, care arată că a fost răstignit sînt adevărate, atunci el a îndurat această moarte pe nedrept. Este vorba de generalul roman M. Atilius Regulus, care a fost luat prizonier de Cartaginezi în primul război punic. Trimis de Cartaginezi la Roma spre a mijloci încheierea unui tratat de pace, el din contră a încurajat Senatul roman să reziste și să continue războiul pînă la biruință. Întrucît își dăduse cuvîntul, că după această misiune se va întoarce la inamic, el și-a respectat cuvîntul și a fost omorît în mod îngrozitor de Cartaginezii decepționați și minioși. Potrivit unor surse el ar fi fost răstignit, căci aceasta era metoda cea mai obișnuită de execuție în Cartagina. Tertulian se referă la acest episod din istoria romanilor, pentru a lămuri pe adversarii săi păgîni că un erou chiar dacă a îndurat o moarte rușinoasă, dar fiind nevinovat, merită să i se dea onoare și respect. Dar Regulus era un erou om și de aceea moartea sa nu poate fi o paralelă exactă a morții Domnului Hristos. Și astfel, pentru păgînii care trăiau în timpul apostolului Pavel, era pur și simplu o „stupiditate”, o „nerozie” o „rătăcire”, o „nebulie” ca să folosim înțelesul cuvîntului grece — moria — faptul de a considera pe Isus Hristos, cel răstignit ca Fiul al lui Dumnezeu și Mîntuitor al lumii.

Dispreț față de creștinism

Acest dispreț față de creștinism se oglindește într-o primă mențiune despre creștinism, a unui scriitor păgîn, care s-a păstrat pînă în zilele noastre. Vorbind despre incendierea Romei pe timpul Împăratului Nero, și cum creștinii au fost învinuiți pentru aceasta, Tacitus, istoric roman, spunea: „El, Hristos, de la care vine acest nume — creștin — a fost executat în timpul domniei lui Tiberiu de către Procuratorul Pilat din Pont; și această credință care fusese oprimată, a izbucnit din nou nu numai în Iudeea, patria acestei absurdități, ci chiar în capitală, la Roma”. (Annales, 15, 44). O altă dovadă, a faptului cît de disprețuiți erau creștinii de contemporanii lor din cauza religiei lor, o găsim în palatul imperial din Roma. Palatul era așezat pe înălțimea Palatin și se mărginea cu vestitul Forum Roman. Aici au fost descoperite clădirile unor palate ca Domul Augustana și Domnul Flavia — amîndouă con-

struite din bogăția abundentă a Împăraților Augustus și Domițian. În acest complex a fost făcută o descoperire interesantă, care este în strînsă legătură cu subiectul nostru.

În timpul săpăturilor s-a găsit o schiță încrustată în tencuiala zidului, care reprezintă o persoană răstignită avînd un cap de măgar, înaintea căreia stă un om cu brațele ridicate în poziție de închinare. Dedesubt o inscripție în limba greacă, care spunea: „Alexamenos se roagă Dumnezeului său”. Este în general recunoscut faptul că aici este vorba de o caricatură, în care slujitorii casei își băteau joc de unul din colegii lor, care era creștin. Nimic nu poate ilustra mai bine, ca această caricatură, cîtă batjocură îndurau creștinii în acel timp în lumea romană pentru că ei credeau și practicau o religie, care pentru contemporanii lor părea o nebulie, o rătăcire. Oricine vizitează Roma, nu trebuie să se ducă să vadă numai catacombele unde primii creștini își îngropau morții, sau închisoarea Mamertini, unde după tradiție a fost închis apostolul Pavel, ci să meargă și la Antiquarium, Muzeul de pe înălțimea Palatin și să privească acel desen, acea caricatură, folosită ca să batjocorească un umil slujitor al palatului și poate privi cu ochii săi proprii, dovada a ceea ce însemna să fii creștin în vremea apostolilor ca și după aceea.

Constantin a desființat răstignirea

În timpul lui Constantin cel Mare crucea a fost deodată schimbată din simbol al rușinii și a disprețului, în simbol al onoarei și biruinței. Aceasta s-a întîmplat astfel: Constantin a

adoptat creștinismul în urma unui vis, în care el pretinde că a fost îndrumat să ducă războiul împotriva dușmanilor săi sub semnul crucii. Cînd această acțiune a dus la biruință el a pus crucea pe drapelurile armatei sale. După aceasta nu mai părea potrivit să mai continue executarea criminalilor prin răstignire, și a fost înlocuită cu spîzurătoarea și răstignirea nu a mai fost reintrodusă niciodată în apus. Numai în țările necreștine din orientul îndepărtat a dăinuit răstignirea pînă la începutul secolului al 19-lea.

Creștinii de azi care nu au fost niciodată martori oculari ai unei răstigniri nu sînt în stare să poată aprecia și să înțeleagă pe deplin chinul și rușinea morții pe care a îndurat-o Isus Hristos în locul nostru și în favoarea noastră. Ar fi foarte bine pentru ei dacă și-ar lua timp să cugete la acest mare eveniment care a avut loc acum aproape două mii de ani în îndepărtata Palestină. Timpul întrebuintat astfel, va fi cheltuit cu folos. Pe de o parte i-ar face mai conștienți de enormitatea și grozăvia păcatului, din cauza căruia Fiul lui Dumnezeu a trebuit să îndure o asemenea moarte, și pe de altă parte recunoștința și mulțumirea lor față de Hristos s-ar adînci mai mult, pentru ceea ce El a făcut pentru ei.

Fie ca crucea lui Hristos să fie știința mîntuirii și miezul oricărei învățături cu privire la lucrarea mîntuitoare a Fiului lui Dumnezeu și Fiul omului.

Traducere de
M. T. PĂRVAN
din „Adventist Review”

Epistola către Evrei

(Urmare din pag. 11-a)

și pe altar. În serviciul din Ziua de Ispășire, poporul nu avea nici o parte de făcut. Ei nu aduceau nici un miel pentru jertfă; ei nu și puneau mîinile pe capul jertfei; ei nu sacrificau victima; în contrast cu serviciile ce se aduceau zilnic toate acestea erau acum îndeplinite pentru ei de către marele preot. La acest serviciu din Ziua de Ispășire se referea apostolul Pavel atunci cînd vorbea despre jertfele pe care le aducea an după an, care nu puteau face desăvîrșiți pe cei ce le aduceau. El trage apoi concluzia că dacă în adevăr jertfele i-ar fi desăvîrșit, atunci ei n-ar mai fi avut cunoștința de păcat și era numai logic — în eventualitatea acestui caz — ca jertfele pentru păcat să înceteze.

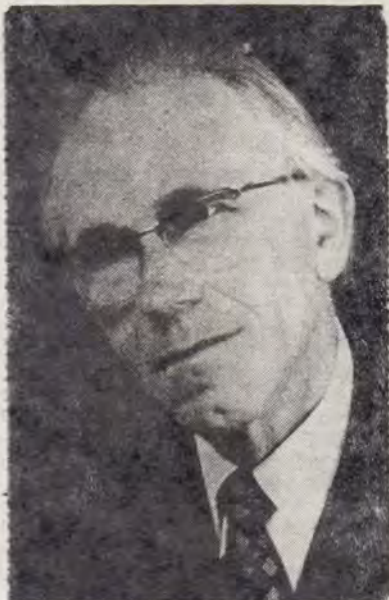
Unii gîndesc în mod greșit că Domnul Isus, printr-o declarație oficială a abrogat, a desființat legea ceremonială. Dar Hristos n-a făcut o asemenea declarație. El n-a păcătuit; deci în cazul Său, pentru El nu era nevoie de o jertfă pentru păcat. În același fel, lucrul acesta era valabil și pentru oricine înceta a mai păcătui. Iar dacă toți ar fi încetat a mai păcătui, atunci jertfele pentru păcat ar fi trebuit să înceteze a mai fi aduse. N-ar mai fi fost nevoie de ele. Acesta ar fi modul ideal de încetare a legii ceremoniale. Dar cum trăim încă în acest trup al păcatului și în atmosfera păcatului, a fost nevoie de lucrarea Fiului lui Dumnezeu, de a face El ceea ce legea ceremonială nu putea face.

Exeget

Din viața Bisericii

Noi oaspeți de peste hotare

În zilele de 17—25 martie 1981 am primit vizita pastorului Manfred Böttcher, președintele Uniunii A.Z.S. din Republica Democrată Germană. Fiind pentru prima dată când vizitează țara noastră, dînsul a avut posibilitatea ca într-un timp scurt, să cunoască mai îndeaproape viața ce se trăiește în această țară din sud-estul Europei, despre care se vorbește mult în lume, să vadă o parte din marea familie adventă din România și să culeagă impresii excelente în legătură cu peisajele

naturale și cu realizările poporului român.

Oaspetele a avut prilejul să viziteze mai multe comunități, sediile Conferințelor și să participe la serviciile divine ce au avut loc în timpul Sabatului.

Astfel, miercuri, 18 martie 1981, oaspetele însoțit de frații Popa Dumitru, președintele Uniunii A.Z.S., și Radu Ștefan, consilier, a călătorit la Timișoara, unde a vizitat sediul Conferinței Sibiu. În după amiaza aceleiași zile a călătorit la Cluj-Napoca. Seara a avut o întâlnire cu membrii comunității Cluj, în cadrul unui serviciu divin. Cu această ocazie a adresat, pe lângă salutul frățesc al credincioșilor din patria sa, și un cuvînt de întărire și creștere spirituală.

Joi, fr. Böttcher a vizitat orașul Cluj-Napoca, înapoiindu-se în după

amiaza zilei, cu avionul, în Capitală. Vineri a călătorit pe Valea Prahovei, pînă la Brașov și înapoi, însoțit de fratele Ciucă Ioan, președintele Conferinței București, și frațele Radu Ștefan, consilier la Uniunea de Conferințe.

Vineri seara, a participat la serviciul divin al comunității Popa Tatu, unde a avut ocazia să adreseze credincioșilor un cuvînt din Sfînta Scriptură și calde salutări din partea credincioșilor adventiști din țara sa.

În Sabatul din 21 martie 1981, a vizitat comunitățile A.Z.S. din București, și anume: Belu, Grant, Crînul și Labirint. În toate ocaziile, a adresat comunităților respective îndemnuri spirituale, împreună cu salutări frățesti.

Duminică, oaspetele a participat la adunarea cu slujbașii și comitele de conducere ale comunităților din jud. Galați și Vrancea, fiind însoțit de fratele D. Popa și fratele Radu Ștefan. După ce a vizitat orașul Bacău și sediul Conferinței Bacău, luni, 23 martie a.c., oaspetele a revenit în Capitală. Marți a vizitat sediul Conferinței București, participînd la ora de rugăciune săptămînală a deservenților Conferinței. Adresîndu-se pastorilor prezenți, fr. Böttcher spunea: „A trăi independent de voința lui Dumnezeu este un mod greșit de a înțelege credința. Aceasta este o nouă primejdie pentru credincioși și în mod deosebit pentru slujitorii lui Dumnezeu. Îndreptățirea prin credință aduce viața în armonie cu Dumnezeu, făcînd pe om liber de păcat. O consecință firească a îndreptățirii este eliberarea de concepția și spiritul legalismului“.

Miercuri, fr. M. Böttcher, înainte de a părăsi țara noastră, pe calea aerului, a vizitat sediul Uniunii, unde și-a exprimat bucuria de a fi vizitat Biserica Adventă și țara noastră, mărturisînd că a văzut și reținut o serie de lucruri pe care le va istorisi verbal și în scris în țara sa și că va reveni cu plăcere în România.

* * *

Primele zile ale lunii aprilie 1981 ne-au oferit prilejul să-l avem ca oaspete pe fratele Heinz Hopf, director în Organizația Diviziunea A.Z.S. Euro-Africa, care ne-a vizitat țara între 3—12 aprilie 1981. Prima zi, după sosirea pe aeroportul Otopeni, a fost o zi de Sabat, pe care dînsul a petrecut-o însoțit de frații D. Popa, I. Ciucă și St. Radu, în comunitatea Labirint, Peret I, Peret II și Crîngeni. În cuvîntul de bun

venit pe care fratele D. Popa l-a adresat oaspetelui, spunea: „Anul acesta (1981) este un an deosebit, deoarece mulți dintre frații noștri din cadrul Diviziunii, care nu ne-au mai vizitat, au plăcerea să fie împreună cu noi. De data aceasta avem un distins oaspete în persoana fratelui Heinz Hopf. Avem plăcerea să-i spunem un cordial „Bun venit“! Adresînd salutările Diviziunii și frățietății adventiste din cuprinsul acestei organizații internaționale, oaspetele a făcut următoarea remarcă: „Se împlinește o veche speranță a mea aceea de a vedea România și Biserica Adventă din țara dv. Este un privilegiu pentru mine să fiu cu dv. Sint fericit că întîlnesc oameni

așa de plăcuți și prietenoși, cu care sper să petrecem zile frumoase aici și veșnicia pe noul pămînt“.

Duminică, oaspetele a vizitat în Capitală Muzeul Satului, Parcul Libertății, Catedrala Patriarhiei Bisericii Ortodoxe Române. Biserica Lutherană și Biserica Sfîntul Iosif, iar luni a călătorit la Bacău, unde a vizitat sediul Conferinței și a participat la Conferința care s-a ținut cu pastorii și prezbiterii din comunitățile A.Z.S. de pe teritoriul acestei Conferințe. Marți a călătorit la minăstirea Agapia, din județul Neamț, vizitînd muzeul și biserica cu picturile lui Nicolae Grigorescu.

Vizitînd sediile Conferințelor București — miercuri 8 aprilie 1981 — și Cluj — joi 9 aprilie 1981 — fratele H. Hopf a avut ocazia să întîlnească pe pastorii și prezbiterii

participanți la lucrările Conferinței cu pastorii pe trimestrul I/1981. Luînd cuvîntul în cadrul dezbaterilor, oaspetele spunea: „Cînd am auzit combinația dintre cele două referate, m-am gîndit că este o contradicție. Dar există o strînsă legătură între ele. Subiectul îndreptăririi prin credință este o solie centrală și larg-cuprinzătoare. Despre subiectul acesta se poate predica un an întreg. Ca denumirea noi lucrăm aproape în toate țările lumii dar nu cunoștem nici o țară unde să fim respinși pentru că n-am fi buni cetățeni. Pretutindeni biserica noastră este stimată, pentru că iubim pe semenii noștri și lucrăm pentru alții. Iubirea Domnului să ne umple inima, ca astfel să fim de ajutor altora. M-am simțit foarte bine în mijlocul dv. și aș dori să duc cu mine multe amintiri. Mulțumesc autorităților țării dv. că mi-au îngăduit această vizită. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru prezența mea aici”.

Vineri și sîmbătă, oaspetele a vizitat comunitățile Sibiu, Sighișoara și Brașov, unde a avut ocazia să rostească cuvinte de întărire spirituală și de salut din partea credincioșilor din alte țări vizitate. Iar duminică a plecat pe calea aerului spre patria sa.

Fr. Heinz Hopf, care pentru prima dată a vizitat țara noastră și a cunoscut pe lingă orașele, satele, relieful, peisajele naturale și condițiile de viață și de muncă ale poporului român, a mărturisit în repetate rînduri că este fericit să constate că ceea ce vede cu ochii săi, depășește cu mult ceea ce auzise mai înainte cu urechile sale. Dînsul spunea:

„Se întîmplă cu mine ceea ce s-a întîmplat cu regina din Șeba, despre care stă scris în 1 Impărați 10, 6. 7.”.

Apreciem aceste vizite ca fiind deosebit de fructuoase și binecuvîntate. Ele pot constitui o mărturie vie a unor realități remarcabile.

* * *

Conferințe cu Pastorii

În primele zile ale lunii aprilie 1981 s-au desfășurat lucrările Conferinței cu pastorii pe trimestrul I/1981, ținute cu pastorii și prezbiterii Bisericii A.Z.S. în patru centre, și anume: Timișoara, la 2 aprilie; Bacău, la 6 aprilie; București, la 8 aprilie și Cluj-Napoca, la 9 aprilie.

Referatul teologic a fost prezentat de fr. Popa Mihail, directorul Seminarului Teologic A.Z.S. cu subiectul: „Îndreptățirea prin credință”. Iar referatul social, avînd ca subiect: „Respectarea ordinii de drept a Republicii Socialiste România, în-

datorire patriotică a fiecărui cetățean. Conduita pastorilor în societate, exemplul pentru toți credincioșii” a fost prezentat de fratele Timiș Alexandru, președintele Conferinței Cluj, juristul Uniunii de Conferințe.

În cadrul dezbaterilor, care au avut loc pe marginea referatelor prezentate, s-au rostit cuvinte de apreciere față de conținutul valoros al temelor, din partea celor 92 vorbitori care s-au înscris la cuvînt.

Redăm, în cele ce urmează, cîteva din cele prezentate de unii dintre vorbitori:

Fr. Nichita Traian, prezbiter în comunitatea Covăsînt, spunea: „Legile sînt date pentru binele nostru și nu sînt de temut decît pentru răufăcători. Ascultarea de legile naturale, morale și civile este o necesitate pentru propria noastră fericire. Apreciem faptul că legile țării noastre ne acordă libertatea de manifestare religioasă și ne protejează”.

Fr. Tajti Ioan, pastor în districtul Covasna, spunea că legea nu trebuie să rămînă la nivelul minții, ci să fie înscrisă în inimă, ascult-

tînd-o din iubire, asemenea psalmistului, și exemplificînd-o în viața personală pentru a constitui un model celor din jur. Este foarte interesant de observat concordanța care există între legile care guvernează viața socială și preceptele Decalogului, care reglementează raporturile dintre oameni.

Fr. Tulbure Tudor, prezbiter la comunitatea Măderat, sublinia: „Îndreptățirea nu ne este doar atribuită, ci și împărtășită. Nu este numai o lucrare de grație care este o activă, care acționează în vederea schimbării omului spre asemănarea cu Isus”.

Fr. Buciuman Ioan, pastor ajutor în districtul Agnita, spunea: „Cu cît vom înainta mai mult în împărtășirea neprihănirii lui Hristos, cu atît vom fi mai conștienți de dependența noastră de El și vom fi mai umiliți”.

Fr. Crețu Aurel, prezbiter al comunității Macea, spunea: „Cel îndreptățit nu mai are plăcere de păcat.

Caracterul pe care îl dezvoltă este al Aceluia care locuiește în el și își trăiește viața Sa, potrivit cu experiența apostolului Pavel din Galateni 2, 20”.

Fr. Cojea Vasile, pastor în districtul Pucioasa, spunea: „Nu sîntem mintuiți decît prin credință, dar trebuie să dovedim aceasta prin faptele noastre. Referatul are darul de a fi plăcut. Am avut impresia că fratele Popa Mihail mi-a luat ideile, care se frămîntau în mintea mea. Aceasta dovedește că sîntem la unison în înțelegerea problemei”.

Fr. Delea Alexandru, secretarul Conferinței Cluj a arătat că Dumnezeu vrea să îndreptățească pe toată lumea, pentru ca toți să ajungă la această neprihănire. Dar El dorește ca noi să luăm aceeași atitudine față de păcat, să-l urim așa cum îl urăște El. „Tu ai iubit neprihănirea și ai urit nelegiuirea”. Evrei 1, 8. Atunci ajunge cineva sfințit cînd urăște păcatul sub toate formele lui. Cînd cineva scuza păcatul, face ca Satana să jubileze, iar Dumnezeu să fie batjocorit. În procesul neprihănirii, trebuie să ajungem la această atitudine de a urî păcatul și a nu-l scuza, putere pe care de fapt ne-o dă Dumnezeu.

Fr. Timiș Alexandru președintele Conferinței Cluj: „Este un subiect foarte greu. Cred că el va fi publicat în revista noastră cînd vom putea să-l studiem mai amănunțit. Acum l-am primit ca pe un medicament foarte concentrat. Sînt unii membri care nu cunosc această problemă și o colesc. Experiența noastră de credință trebuie să treacă pe aici, prin neprihănirea care se lucrează de Domnul Hristos. Care poate fi semnul că eu trăiesc această viață de neprihănire? Cînd eu îmi voi vedea greșelile mele, iar pe frații din jurul meu îi voi vedea mai buni, așa cum s-a prezentat vameșul din pildă, iată semnul”.

Astfel, cu prilejul primelor Conferințe cu pastorii pentru anul 1981, ale căror lucrări au avut o bună desfășurare, la toate cele patru centre, s-a reafirmat atitudinea Bisericii A.Z.S. de loialitate și respect față de ordinea de drept a Republicii Socialiste România, s-au manifestat sentimentele noastre profund patriotice, izvorite din adîncul ființei noastre, ca fii ai acestei glîi străbune, și s-a exprimat dorința noastră de a asigura autoritatea de stat de devotamentul nostru în slujba binelui și progresului societății noastre.

Iar pe de altă parte au fost scoase în evidență încă odată bazele teologice ale Îndreptăririi prin Credință, profundele ei implicații și legături cu viața și faptele noastre ca mărturisitori ai credinței Domnului Isus Hristos, precum și unitatea noastră de vederi în privința aceasta.

Redacția,

„Iată îți pun azi înainte viața și binele, moartea și răul. Căci îți poruncesc azi să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, să umbli pe căile Lui și să păzești poruncile Lui, legile Lui și rânduilele Lui, ca să trăiești și ca Domnul Dumnezeuul tău să te binecuvinteze... Iau azi cerul și pământul martori împotriva voastră că ți-am pus înainte viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege viața ca să trăiești, tu și sămînța ta, iubind pe Domnul Dumnezeuul tău, ascultînd de glasul Lui și lipindu-te de El: căci de aceasta atîrnă viața ta și lungimea zilelor tale“... Deut. 30, 15—20.

Dumnezeu a pus în fața copiilor Săi, „viața și binele, moartea și răul“, cu îndemnul stăruitor: „să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, să umbli pe căile Lui și să păzești poruncile Lui... ca să trăiești... Alege viața, ca să trăiești!“

Cu nemăsurată bunăvoință, înțelegere, răbdare și adevărată iubire părintească, Tatăl nostru ceresc, ne caută insistent în nemăsurata zare a acestei lumi, căci ne dorește cu gelozie. Și atunci cînd ne găsește ne spune duios: „Ți-am pus totul la dispoziție și toate sînt pregătite ca să poți avea parte de veșnicie; am dat pentru tine tot ce am avut mai scump, pe Fiul Meu, care S-a jertfit ca să poți moșteni toate lucrurile... Dar cer de la tine, să faci și tu ceva, să alegi, de bună voie, din propriu ta apreciere, să, alegi cu propria ta voință să-Mi slujești. Alege viața!“

Ce este alegerea?

Dicționarul ne spune: „Alegerea este un act voit al omului, este dreptul sau posibilitatea actului alegerii. Ea se poate face atunci cînd există o diversitate, căci poate fi vorba de persoane sau lucruri care pot fi alese. Selecție, opțiune, alternativă“. Alegerea este deci actul pe care cineva îl face în mod deliberat, voit și personal, călăuzit fiind de considerente personale, după ce în prealabil a văzut, a ascultat, a examinat, a constatat și a hotărît în sine însuși.

Rolul hotărîtor în alegere îl îndeplinește dorința, căci pînă nu dorești ceva, nimic nu se poate îndeplini, urmînd apoi interesul, preferința și judecata. Oricine va alege întotdeauna ceea ce crede că este mai avantajos, mai ieftin, mai puțin costisitor; va alege ceea ce place ochiului, inimii sau minții.

Atunci cînd creștinul este călăuzit de intenții bune, sănătoase, sfinte, are întotdeauna posibilitatea de a face o alegere bună; dar cînd prejudecata, influența rea, impulsul, subiectivismul, dorințele nesfințite dictează și influențează, alegerea va fi expresia negativă a tabloului și va aduce mai devreme sau mai tîrziu un naufragiu parțial sau total. Sau dacă aceasta nu se va întîmpla, va contribui la zidirea unui caracter

ALEGEREA

fără o temelie durabilă, asemenea unui turn înalt și frumos, dar care la temelie nu are decît carton.

Voința este determinanta alegerii, deoarece fără ea, alegerea nu poate fi materializată, care este urmată apoi nemijlocit de hotărîre — ultimul pas în procesul alegerii — după care urmează materializarea actului propriu zis.

Prin voință înțelegem capacitatea omului de a declanșa, suspenda sau amîna o acțiune, în mod conștient. Voința este o dorință — acțiune și nu doar un elan rațional către un lucru. Voința ținește scopul și nu mijloacele care duc la scop, căci scopul este lucrul voit. „Baza ființei noastre este voința“, a spus Goethe, iar Paul Doumer completa: „Omul care știe să dobîndească putere de voință decide propria-i soartă, în timp ce omul fără voință, chiar dacă ar fi înzestrat cu o mare inteligență, n-are decît o influență slabă asupra propriei lui soarte. El este jucăria evenimentelor; soarta sa o face intimplarea. În schimb omul cu o voință fermă, obișnuît să-și comandă, obține o victorie repede și ușoară“. „Voința e puterea care face din însușirile bune adevărate virtuți, după cum lipsa ei poate aduce cu sine toate cusururile“, a spus marele pedagog român N. Moiseșcu iar profesorul I. Petrovici, sublinia: „Voința este ființa reală a vieții noastre interioare“.

Cunoașterea este, de asemenea, un factor important în alegere. Atunci cînd cunoști deplin nu poți fi cu ușurință abătut din drum, însă cînd cunoașterea este parțială, alegerea te poate duce la greșeli regretabile. În cazul cînd cunoașterea lipsește, nici n-ar mai trebui spus că alegerea ar putea fi o imprudență fatală.

Auzirea și analiza situațiilor nu pot fi considerate drept alegere; acestea contribuie, sînt schelete, auxiliarele zidirii. Admirăția, exclamația, lupta cu tine însuși, dacă nu sînt urmate de atitudini concrete și fapte, rămîn doar argumentele, fazele incipiente ale alegerii. În zadar dorești un lucru, o cale sau o schimbare, o reformă sau chiar nașterea din nou, dacă nu ești dispus să faci pași următori spre a ajunge la o hotărîre finală, la alegere și apoi la realizarea acestora.

Este necesar ca în privința alegerii să facem o distincție esențială: alegerile pe care noi le facem pentru viața aceasta, se situează pe un plan secundar, dar pentru mîntuirea noastră, alegerea principiilor Împărăției lui Dumnezeu este factorul care hotărîște soarta finală a ființei create de mina Celui Atotputernic. În mod normal, alegerile făcute pentru planul secundar al vieții, nu sînt lipsite de importanță pe-tru că ele vor influența în mod hotărîtor alegerea ce trebuie făcută pentru Dumnezeu.

Un principiu divin

Libertatea alegerii este un principiu consfințit în Planul de Mîntuire și în procedeele lui Dumnezeu cu urmașii lui Adam. El spune hotărît: „Îți pun înainte astăzi viața și binele, moartea și răul“... Ca apoi să te îndemne stăruitor: „Alege viața, ca să trăiești!“... Caracterul, care este suma tuturor deprinderilor însușite, se formează în baza alegerii; alegerea repetată a îndoicilor va rezulta în necredință, dar alegerea drumului invizibil al credinței va rezulta în formarea spiritului trăirii prin credință. Alegerea plăcerilor deșarte ale păcatului va duce la coborîșuri la capătul cărora te pîndește dezastrul, dar alegerea binelui și vieții divine te va urca necontenit pe scara lui Iacob care unește pămîntul cu cerul.

„Conducerea lui Dumnezeu nu se bazează, așa cum ar vrea Satana să se înțeleagă, pe o supunere oarbă, pe un control lipsit de rațiune. Ea apelează la rațiunea și conștiința noastră... Dumnezeu nu forțează voința creaturilor Sale. El nu poate primi o închinare care nu este adusă de bună voie și în mod inteligent. O supunere forțată ar fi o piedică în calea unei adevărate dezvoltări a minții și caracterului și ar face din om un simplu automat. Și nu acesta este scopul Creatorului cu noi. El dorește ca omul — co-roana puterii Sale creatoare — să atingă cele mai înalte culmi posibile ale dezvoltării... El ne invită să ne predăm cu totul Lui, ca să poată lucra în noi după toată voința Sa. Rămîne ca noi să alegem dacă dorim să fim liberi de robia păcatului și să ne bucurăm de glorioasa libertate a fiilor lui Dumnezeu“. C. Hr. 44.

Exemple biblice

În deplină cunoștință de cauză, și poate prea mult sigură pe sine, Eva, mama tuturor celor vii, a ales să se afle în apropierea popului cunoștinței binelui și răului. A ales apoi să stea de vorbă cu șarpele și să-i răspundă. Apoi a urmat alegerea primirii în mina ei — faptul — a fructului. Astfel de alegeri se află la originea multora din infringerile noastre, pe care apoi le regretăm timp îndelungat. În mod deliberat Cain, și-a ales un mod pro-

priu de viață. „Cain avușese aceleleași ocazii de a cunoaște aceste adevăruri (sistemul și scopul jertfelor animale) și a le primi ca și Abel. El nu era victima unei intenții rău voitoare și violente. Cei doi nu erau destinați, unul să fie primit de Dumnezeu iar altul să fie lepădat. Abel alege credința și ascultarea, iar Cain necredința și răzvrătirea. Alegerea fiecăruia era problema fundamentală... Lui Cain i se lăsase posibilitatea unei alegeri libere și deliberate“ (P.P. 65).

În plin centul păgânismului din orașul Ur al Caldeii, Avram a ales, fără puțință de a fi rău influențat, să servească pe Dumnezeu cel adevărat, iar atunci când a fost chemat pentru a fi trimis ca mărturie, în altă parte, a ales să asculte. Puțin realiza el, la vârsta plecării sale de 75 ani, cum va fi împlinirea făgăduinței rostită de Dumnezeu. Alegerea făcută de el a fost și o dovadă a temeiniciei sale credințe puternic ancorată în Dumnezeu. Tot acest bărbat al credinței a ales să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu, când i-a vorbit: „Ia pe fiul tău și adu-l ca ardere de tot, acolo, pe un munte pe care ți-l voi spune!“ Era, cu totul împotriva firii, dar orizontul încrederii depline, îndeplinește și acte de felul acesta, deoarece Cel a toate Știutor, nu poate greși. Atunci când credinciosul alege să se arunce de pe trambulina îndoielii, pe tărîmul încrederii depline, al credinței unde tronează Cel Veșnic, chiar dacă totul este negură și întunecime, atingerea limanului este sigură. Dumnezeu va ști să răsplătească alegerea făcută.

Isac, fiul său, a ales și el, la rîndul său, să asculte și să însoțească pe tatăl său acolo unde fuseseră chemați, pe munte și apoi să se urce chiar pe altarul de jertfă. În ciuda unor planuri care real se năruiau, conștient și deliberat, a ales să asculte. Alegerea, atunci când este făcută pentru Dumnezeu, chiar dacă pare sfîrșitul vieții și al planurilor, este schimbată de El: Dumnezeu este apreciată și schimbată, din spini întrandafiri, din ghimpi în crini plăcut mirositori; și în loc să semnifice un sfîrșit va marca sigur un nou și fericit început.

Bătrînul și înaintatul în vîrstă Iosua, conducătorul poporului după Moise, după ce a ținut cu Israel cea din urmă adunare în care a trecut în revistă toate biruințele date de Domnul, spunea: „Și dacă nu găsiți cu cale să slujiți Domnului, alegeți astăzi cui vreți să slujiți... Cit despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului“. Problema alegerii slujirii lui Dumnezeu este esențială. Raportul biblic, suficient de grăitor, spune că Iosua a atins vîrsta de 110 ani, și că a fost binecuvîntat împreună cu tot poporul Israel, care a slujit Domnului în tot timpul vieții lui Iosua. Nu este oare spus destul de mult în acest scurt raport?

Cum se poate face o bună alegere?

„Prin dreapta folosire a voinței se poate produce o schimbare totală în viața omului. Dacă supui voința ta lui Hristos, atunci te aliezi cu acea putere care este mai presus de toate domniile și stăpîniriile. Atunci vei primi putere de sus ea să rămîi statornic; și astfel, printr-o continuă predare de sine lui Dumnezeu vei fi făcut în stare să trăiești viața cea nouă, viața de credință“ (C. Hr. 48).

„Noi trebuie să îndepărtăm de la noi tot ceea ce ne-ar despărți inima de Dumnezeu... Nu putem fi pe jumătate ai lui Dumnezeu și jumătate ai păcatului. Nu putem fi copii ai lui Dumnezeu dacă nu sîntem cu totul ai Lui“ (C. Hr. 44).

„Nu stă în puterea noastră să ne schimbăm inima și nici să-I predăm lui Dumnezeu simțămintele noastre; dar putem alege să-I slujim. Nu putem să-I dăm voința noastră; atunci El va lucra în noi și voința și înfăptuirea, după buna Sa găsire cu cale. În acest fel, întreaga noastră ființă va fi adusă sub controlul Duhului Sfînt. Simțămintele noastre vor fi atunci îndreptate numai spre El. Iar gîndurile vor fi în armonie cu El.

„Ceea ce trebuie să înțelegi este adevărata putere a voinței. Aceasta

este puterea care guvernează natura omului, puterea ce în hotărîri sau care face alegerea. Totul depinde de dreapta lucrare a voinței. Dumnezeu a dat tuturor urmașilor lui Adam, puterea alegerii; datorită or este aceea de a o exercita“ (C. Hr. 48).

„Marele Conducător al minuirii noastre a biruit în locul nostru, ca prin El să putem fi și noi biruitori, dacă dorim, în propriul nostru folos. Domnul Hristos nu va minti pe nimeni împotriva alegerii sale; El nu obligă pe nimeni la ascultare. El a adus o jertfă desăvîrșită ca noi să putem fi deplini biruitori în numele Său și să ne poată fi atribuită îndreptățirea Sa“ (3 T. 457).

„Dorințele de bine și de sfințire sînt foarte bune, dar dacă ne limităm numai la dorințe, ele nu ne vor folosi la nimic. Mulți se vor pierde deși au sperat și au dorit să fie creștini. Ei nu ajung însă acolo ca să-și supună voința lor lui Dumnezeu. Ei nu aleg chiar acum să fie adevărați creștini“ (C. Hr. 48).

„Toți urmașii lui Adam au puterea să respingă Duhul Sfînt; puterea alegerii le aparține. Ei dispun de libertatea de acțiune; pot fi ascultători în numele și prin harul Mîntuitorului, sau neascultători, suportînd consecințele.

„Credinciosul este răspunzător de primirea sau respingerea adevărului veșnic și sfînt. Duhul lui Dumnezeu descoperă în mod continuu și sufletele se hotărîsc pentru sau împotriva adevărului. Cit este deci de important ca fiecare faptă a vieții să fie astfel făcută, încît să nu fie nevoie de pocăință în special pentru trimișii Domnului Hristos, care lucrează în locul Său“ (G. W. 174).

„Isus prezintă minunățiile cerului căutînd să atragă ochii noștri de la păcat zicînd: „Pe cine veți alege, pe Mine sau păcatul? Nu puteți în același timp să Mă aveți și pe Mine și lumea păcatului. Mă vei sacrifica oare pe Mine care am murit pentru tine, pentru lăudărosia vieții sau pentru comorile deșarte ale păcatului? Alegeți între Mine și lume“. „Căci lumea și pofta ei trece“; ea n-are nici o parte cu Mine“ (4 T. 494).

„Atunci când toate cazurile sînt aduse la judecată, niciunul nu va putea avea vre-o scuză. A fost lăsat în propria lor alegere cine să fie conducătorul vieții lor: Hristos sau Satana. Tot ajutorul primit de Domnul Hristos poate fi primit de orice om în clipa grea a încercării. Crucea este și va rămîne garanția că nimeni nu trebuie să se piardă și că un ajutor abundent este asigurat fiecărui suflet“ (1 SM. 96).

„Iată, îți pun azi înainte viața și binele, moartea și răul... Alege viața, ca să trăiești!“ Deut. 30, 15. Fie ca gîndul acesta să însuflească pe toți cei ce sînt sfințiți prin harul și sîngele Domnului nostru Isus Hristos.

COCONCEA OCTAVIAN
Secretar de redacție

«Învață-ne să ne rugăm!»

Fraza de deschidere a Rugăciunii Domnești, este cunoscută ca fiind „salutarea, sau invocatia“. Ea ne descoperă pe Acela către care noi trebuie să îndreptăm cererile noastre. După cum porunca a IV-a din Decalog, face ca întreaga Lege să aibă autoritate, prin identificarea Legiuitorului ca Creator al cerurilor și al pământului, tot așa invocarea Rugăciunii Domnești dă putere tuturor cererilor, prin identificarea Părintelui ceresc, ca Ființa care are drept la adevărata închinare. Rugăciunea noastră trebuie să fie îndreptată și adresată Tatălui nostru care este în ceruri.

Această invocare elimină dintr-o dată pe toți ceilalți pretendenți la adorare ca nefiind demni de închinare. Aici nu mai există loc pentru închinare la creaturi, închinarea la creaturi este declarată ca idolatrie. În această lume există „mulți dumnezei și mulți domni“. 1 Cor. 8.5. Dar singur Creatorul este adevăratul Dumnezeu și numai singur El trebuie adorat de către toate ființele create. Pe baza puterii Sale de a crea, Tatăl cel Veșnic primește adorarea și închinarea Universului ceresc. În viziune apocaliptică, Ioan descrie astfel una din scenele din fața tronului lui Dumnezeu:

„Și cei douăzeci și patru de bătrâni, cădeau înaintea Celui ce ședea pe scaunul de domnie, și se închinau Celui ce este viu în veștii vecilor; își aruncau cununile înaintea scaunului de domnie și ziceau: „Vrednic ești, Doamne și Dumnezeu nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile, și prin voia Ta stau în ființă, și au fost făcute“. Apoc. 4.10.11. Iar Psalmistul spunea: „Tu ești Prea Înălțat, mai presus de toți dumnezeii“. Ps. 97.1. De aceea toate rugăciunile ar trebui să fie îndreptate către „Cel Prea Înalt, a Cărui locuință este veșnică“. Isa. 57.15.

Fraza de deschidere a acestei rugăciuni model, ne ferește de asemenea de credința primejdioasă, cum că Dumnezeu se identifică cu creaturile Sale, ca fiind El însuși o parte din ceea ce El a creat. Ni se spune că cerul este locuința lui Dumnezeu, și că acesta este un loc tot așa de real, cum este și pământul pe care locuim noi. Rugăciunea este mai mult decît o atitudine a sufletului, o stare a minții, sau o emoție. Ea este o cerere către o Ființă Inteligentă, cu o locuință distinctă. Noi nu putem obține ajutor de pe pământ; noi trebuie să-l primim din ceruri, ca izvor al tuturor binecuvîntărilor vieții. Isus a spus: „Omul nu poate primi decît ce îi este dat din cer“. Ioan 3. 27. Și apostolul declară: „Orice ni se dă bun, și orice dar desăvîrșit, este de sus, pogorîndu-se de la Tatăl luminilor, în care nu este schimbare, nici umbră de mutare. Iacob 1, 17.

„Tatăl nostru care ești în ceruri“, exprimă atât apropierea lui Dumnezeu față de noi cît și depărtarea Lui de noi; apropierea Lui în Spirit și legătura familiară, și depărtarea Lui în Persoană. Cînd ne rugăm, ar trebui să ne amintim mereu sfatul înțeleptului: „Nu te grăbi să-ți deschizi gura, și să nu-ți rostescă inima cuvinte pripite înaintea lui Dumnezeu; căci Dumnezeu este în cer și tu pe pămînt“. Ecl. 5, 2. Domnul, de asemenea ne amintește faptul acesta în declarația: „Cerul este scaunul Meu de domnie, și pămîntul este așternutul picioarelor Mele“. Isa. 66, 1. Niciodată nu ar trebui să uităm că, Dumnezeu Căruia ne închinăm, este tot așa de sus față de noi, cum sînt cerurile față de pămînt. De aceea niciodată să nu ne facem vinovați, gîndind despre El, sau adresîndu-ne Lui, ca Umuia care este deopotrivă cu noi. Aceasta a fost cauza căderii lui Lucifer, și același spirit s-a manifestat mereu în omnirea decăzută, Domnul a muștrat o asemenea atitudine, prin declarația: „Ti-ai închipuit că Eu sînt ca tine“. Ps. 50, 21.

O apropiere cuviincioasă și respectuoasă

Invocarea este temeliea întregii rugăciuni, ca și preludiul fiecărei din cele șapte cereri. Ea exprimă atenția duioasă a lui Dumnezeu față de noi cît și simțămintele noastre față de El. Acesta este primul lucru esențial al adevăratei rugăciuni. În să-și natura și eficiența rugăciunilor noastre depind de cunoașterea și de concepția noastră despre Dumnezeu. Într-o rugăciune vrednică de acest nume, lui Dumnezeu trebuie să I se dea mai întîi locul Său cuvenit. „Tatăl nostru“ exprimă o apropiere iubitoare, care ne dă curaj să venim la El, în timp ce continuarea „care ești în ceruri“. Îl contrastează cu părinții noștri pămîntești, și înalță cugetele noastre la locașul locuinței Sale, unde domnește în glorie și maiestate. Și astfel ne inspirăm cu acest spirit de evlavie și respect, care ferește simțămîntul nostru de o prea mare familiaritate, din cauza legăturii familiale care ne dă prilejul de a ne adresa Lui ca „Tată“. Astfel chiar de la începutul rugăciunii, solicitantul este atras în atitudinea și atmosfera cuvenită, așa că, întreaga rugăciune este învăluită într-o aureolă de căldură și de slavă.

Rugăciunea domnească este rezumată în prima frază. Cînd ne adresăm cu adevărat lui Dumnezeu,

ca „Tatăl nostru care ești în ceruri“ noi am sfințit deja Numele Său, am recunoscut autoritatea Lui suverană și ne-am supus voiei Sale. Același lucru este adevărat și cu a doua grupă de cereri, care are legătură cu omul și cu nevoile lui. Slava lui Dumnezeu și binele nostru sînt legate atât de strîns, încît nu pot fi despărțite. Cînd așezăm pe Dumnezeu acolo unde Li este locul, în cugetele și în recunoașterea noastră, celelalte lucruri de însemnătate secundară vor fi și ele rezolvate. Prima rostire a acestei rugăciuni model, aduce de aceea pe cel ce se închină, la „Casa lui Dumnezeu“, și „la poarta cerurilor“, acolo unde toate problemele sale vremelnice și spirituale vor fi satisfăcute.

Cum pot fi primite rugăciunile noastre

Tatăl este izvorul tuturor binecuvîntărilor vieții, și cererile noastre ar trebui să-I fie adresate în Numele Fiului Său. Isus este Mijlocitorul nostru care mijlocește pentru noi, și Numele Său dă putere cererilor noastre și le face să fie primite de Tatăl nostru. El este veriga de legătură dintre Dumnezeu și om. El pune virtuțile proprii Sale dreptăți în socoteala rugătorului, așa că cererile noastre li se dau merite și sînt făcute a fi acceptate.

Cînd noi ne apropiem de Tatăl prin meritele lui Hristos, El ne cuprinde în brațul Său omenesc, în timp ce brațul Său Dumnezeu prinde tronul Celui Veșnic. Cu meritele lui Hristos, ca un parfum dulce în tîmpletoarea redinței noastre, ne putem apropia de Tatăl cu curaj și încredere, bineștiind că rugăciunile noastre sînt primite prin mijlocirea Marelui nostru Mijlocitor. De aceea, implorarea „Tatăl nostru“, ar trebui să ne reamintească întruparea, moartea și slujirea preoțească a Domnului Hristos.

Deoarece cele trei persoane ale Dumnezeirii lucrează împreună într-o unire desăvîrșită, atât în creațiune, cît și în mîntuire, toate trei ar trebui să fie recunoscute în rugăciunile noastre. Ruoăciunea cu efect poate să fie înălțată numai în „Duhul“. „Ruoati-vă prin Duhul Sfînt“. ni se spune că este secretul zidirii în credința preste sfințită. Iuda 20. Cînd noi sîntem plini de Duhul Sfînt și controlați de El. Acesta într-adevăr se roagă pentru noi, sau prin noi. „Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră, căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite. Și cel ce cerce-

tează inimile știe care este năzuința Duhului, pentru că El mijloceste pentru sfinți după voia lui Dumnezeu". Rom. 8, 26, 27. Adevărata rugăciune este oferită în Duhul, adresată Tatălui, în Numele lui Hristos.

Privilegiul fiilor

Legătura părintească între Dumnezeu și om, nu este mărginită numai pentru timpurile Noului Testament, deși în această eră se face mai vădită. David niciodată nu a folosit expresia „Tatăl meu”. Ni se spune că termenul „Tată” este folosit numai de șapte ori în tot Vechiul Testament, și atunci numai ca fiind Creatorul și Binefăcătorul nostru. Când oamenii vorbesc adesea de Dumnezeu ca Tată și de oameni ca frați, o așa legătură poate să fie adevărată numai în lumina creației și a unei descinderi comune și universale din Adam. Profetul întreabă: „Nu avem toți un singur Tată? Nu ne-a făcut un singur Dumnezeu?” Mal. 2, 10. Este clar că Rugăciunea Domnească urma să fie rugăciunea fiilor prin nașterea din nou, sau prin o nouă creațiune. Isus nu a dat-o lumii. El a dat-o ucenicilor Săi, ca răspuns la cererea lor de a fi învățați cum să se roage. Dumnezeu nu putea să fie numit cu adevărat „Tatăl nostru”, pînă ce Domnul Hristos nu a devenit Fratele nostru. Fiul lui Dumnezeu a devenit Fiul omului, pentru ca noi să putem primi înfierea. Și, cu Duhul Său în inima noastră, noi avem dreptul să zicem: „Ava, adică Tată”. Gal. 4, 4, 6. Apostolul Pavel, de asemenea, declară că, „toți care sînt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu, sînt fii ai lui Dumnezeu, și au primit duhul înfierii, care ne face să strigăm: „Ava, adică Tată”. În săși duhul, adevărate împreună cu duhul nostru că sîntem copii ai lui Dumnezeu”. Rom. 8, 14—16.

De aceea, în sensul cel mai real, numai creștinii adevărați au dreptul să numească pe Dumnezeu, Tată. Aceasta este privilegiul fiilor. În dimineața învierii Sale, Isus spuse Mariei să ducă solia ucenicilor Săi: „Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeu Meu și Dumnezeu vostru” Ioan 20, 17. Spiritul Evangheliei este spiritul fiului, datorită nașterii spirituale. Înainte de a ne putea apropia de Dumnezeu ca Împăratul și Stăpînul nostru, trebuie să ne apropiem ca fii. Aceasta este temeiul cel mai bun de apropiere. Ioan declara despre Hristos: „Dar tuturor celor ce L-au primit... le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu”. Ioan 1, 12. Nu există o altă cale de a intra în familia lui Dumnezeu, decît prin nașterea din nou, și numai aceasta ne dă dreptul de a numi pe Dumnezeu Tatăl nostru. Această rugăciune este cererea fiilor lui Dumnezeu, rugăciunea bărbaților și femeilor care s-au născut de două ori.

Legătura originală a familiei a fost ruptă prin păcat, și omul nu a mai fost recunoscut ca fiu, și a fost dezmoștenit de către Creator. Această separare a luat dreptul omului de a numi pe Creator ca Tată al său. Omenirea răzvrătită a devenit membră a unei familii străine, cu adversarul cel mare ca conducător și tată. Fariseilor care se lăudau că sînt fiii lui Dumnezeu prin Avraam, Isus le-a zis: „Voi aveți de tată pe diavolul”. Ioan 8, 44. Păcătoșii sînt numiți „fiii celui rău”, și „fiii neascultării”. Mat. 13, 38. Efes. 2, 2.

Numai prin moarte față de păcat, pot păcătoșii să iasă din familia lui Adam cel vechi, și numai printr-o naștere din nou, pot să intre în familia lui Adam cel nou, cu dreptul de a numi pe Dumnezeu Tatăl lor, și pe Isus, Fratele lor. Această nouă legătură familială s-a făcut cu puțință prin moartea lui Hristos. „Dar pe Acela care a fost făcut pentru puțină vreme mai prejos decît îngerii, adică ne Isus, îl vedem încununat cu slavă și cu cinste, din pricina morții pe care a suferit-o; pentru ca prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți. Se cuvenea în adevăr, ca Acela pentru care și prin care sînt toate și care prin să ducă ne mulți fii la slavă, să desăvîrșească prin suferința pe Cănoțenia mîntuirii lor. Căci Cel ce sfînteste, și cei ce sînt sfîntiți, sînt dintr-unul. De aceea Tată nu li este rusine să-i numească frați”. Evrei 2, 9, 10. Textul acesta declară că numai cei ce sînt sfîntiți au dreptul să spună „Tată” și „Frate” prime și celot de a doua Persoană a Sfintei Treimi.

Privilegiul de a fi copii ai lui Dumnezeu este așa de mare, iar înălțimea, adîncimea și lărgimea dragostei lui Dumnezeu sînt atît de necuprinse, încît apostolul Ioan nu găsea cuvinte cu care să descrie adorarea și bucuria lui. De aceea invită Biserica să constate ea însăși: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și sîntem! Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El. Prea iubitorilor, acum sîntem copii ai lui Dumnezeu”. 1 Ioan 3, 1—2. Speranța reunirii finale a familiei lui Dumnezeu, cu ocazia celei de a doua veniri a lui Hristos, pregătește pe aceștia pentru a intra în Împărăția Cerurilor. Apostolul continuă: „Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci cînd Se va arăta, vom fi ca El; pentru că Il vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat”. 1 Ioan 3, 2, 3.

Această nouă legătură cu Dumnezeu, crează de asemenea și o nouă legătură cu toți ceilalți oameni care au fost născuți din nou. Ei sînt frații noștri, cu aceleași drepturi și privilegii ca și ale noastre. Împreună, în numele lor și al nostru, noi zicem: „Tatăl nostru care ești în ceruri”. Între vechii iudei era

credința că nici un om nu ar trebui să se roage numai pentru sine. El ar trebui să folosească pluralul și să includă în rugăciunile sale pe toți copiii lui Dumnezeu. Acesta este spiritul rugăciunii domnești. Ea este o rugăciune neegoistă și frățească, cerînd pentru alții, ceea ce dorim pentru noi înșine. Aceasta ne așează sub cea mai sfințită și mai solemnă obligație unii pentru alții — către toți membrii familiei lui Dumnezeu. Vecinii noștri creștini devin frați, pe care noi ar trebui să-i iubim, așa cum ne iubim pe noi înșine. Aceasta înseamnă a împălina regula de aur.

Noi nu sîntem orfani

Adesea, cînd există un singur copil într-o familie, devine egoist și uită drepturile și privilegiile altora. Prea mulți dintre noi acționăm ca și cum am fi singurul copil în familia lui Dumnezeu. De asemenea, sîntem în primejdie de a cădea în cealaltă extremă și a ne comporta ca și cum am fi orfani. Cineva a zis: „Există un lucru foarte de plîns, care întrece necredința rece, și anume, a ingenuchia și a zice: Tatăl nostru, și apoi a ne ridica și a trăi o viață de orfani”. „Chiar înainte de a se despărți, Isus a spus ucenicilor Săi întristați: „Nu vă voi lăsa orfani; Mă voi întoarce la voi”. Ioan 14, 8.

Privilegiul de fii niciodată nu poate fi înțeles și apreciat pe deplin de către creștini, pînă cînd ei nu vor ajunge în Țara Făcînduită, unde vor intra în bucuria Domnului lor, în Paradisul restabilit și eliberat de blestemul și stăpînirea păcatului. Tot așa, păcătoșii nu vor ști niciodată ce au pierdut prin lepădarea Evangheliei, pînă ce privilegiul de a deveni fii ai lui Dumnezeu nu va fi retras pentru totdeauna de la ei.

Valoarea de a fi fii și fiice în familia lui Dumnezeu poate fi prețuită numai pe baza prețului ce s-a plătit pentru rîscumpărarea omului. Cînd omul, prin călcarea Legii, a pierdut calitatea de fiu al lui Dumnezeu, Fiul lui Dumnezeu a riscat să piardă calitatea Lui, pentru ca noi să putem fi reîntegrați în familia cerească. „Hristos a suferit cum meritam noi să suferim, ca noi să putem fi tratați, cum se cuvine Lui. El a fost condamnat pentru păcatele noastre, la care El nu contribuise cu nimic, ca noi să putem fi îndreptățiți prin meritele Lui, la care noi n-am contribuit cu nimic. El a suferit moartea noastră, ca noi să putem primi viața Lui”. (H.L.L. p. 20). El a devenit Fiul omului, ca noi să putem deveni fii ai lui Dumnezeu. Prin El noi avem privilegiul de a deveni fii și de aceea Lui ar trebui să-I fie adusă lauda și slava și acum și în veșnicie!

Prelucrare de
Hr. ARTENIAN
Pastor-pensionar

Întrebări și Răspunsuri

Care este semnificația expresiilor: MESIA și MINTUITOR? Cum este corect să ne exprimăm, sub aspectul înțelesului etimologic al expresiilor: Domnul Isus Hristos; Isus Hristos, Domnul Hristos?

Așa cum se cunoaște, Isus Hristos este Mesia prin lucrarea jertfei Sale, ca Fiu al lui Dumnezeu și Fiu al omului. El este și Mîntuitorul tuturor acelor care cred și-l primesc ca Mîntuitor personal. Ioan 3, 16.

În limba ebraică, expresiile Mesia și Mîntuitor sînt: MASIAH și MOSIA. Cuvîntul MASIAH (MEM, SIN, IOD și HET, acesta punctat cu PATAH), înseamnă că UNSUL. Domnul Isus a fost uns: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc... Evanghelia“. Luca 4, 18.

Expresia MOSIA (MEM, VAV, SIN, IOD, DIN), acesta punctat cu PATAH înseamnă mîntuitor, salvator. Expresiile au rădăcini diferite.

MASIAH — are rădăcina: MEM, SIN, HET, Verbul fiind MASOAH, a unge.

MOSIA are rădăcina: HEI, VAV, SIN, DIN, verbul fiind la forma HILFIL. Hosea în forma scurtă și IEHOSIA în forma lungă. Forma scurtă se traduce cu infinitivul: a mîntui, iar forma lungă cu: să mîntuie.

În concepția vechilor evrei, Salvatorul sau Mîntuitorul trebuie să fie uns. Dar termenii nu se confundau.

MASIAH, UNSUL, MESIA, MOSIA, MINTUITOR.

În legătură cu terminologia folosită putem spune: Hristos = Cel Uns; Isus Hristos = Isus Mesia. Cînd spunem Domnul Hristos = Domnul Uns, ne putem referi la oricine. David a fost și el uns ca — împărat dar numai unul singur a fost și este Isus Hristos. De aceea corect este: Domnul Isus; Isus Hristos.

Erată

În cartea Calea către Hristos editată în anul 1980, la pag. 21, alin. 2, rîndul 2, se va citi „ferice“ în loc de „...fericire“.

Sfîrșit de cale

„Căci El mă va ocroti în coliba Lui, în ziua necazului, mă va ascunde sub acoperișul cortului Lui..“ Ps. 27, 5.

Pastorul Ilie Gheorghisor este cel care, de data aceasta, este „ocrotit“

și „ascuns“ sub acoperișul cortului divin, chemat la odihna temporară și așezat de mîini grijului în patul său de pulbere spre a aștepta în tihnă să fie trezit atunci cînd trîmbița revenirii îl va chema din nou la viață.

Născut la data de 26 iulie 1896, a fost atras încă de tînar de mărețele adevăruri și împliniri ale întregii solii îngerești, și angajat apoi în cauza sfîntă a lui Hristos — la 1 iulie 1920 — în birourile editurii Cuvîntului nostru. După un scurt timp de activitate urmează trei ani studii Seminarului Teologic din țară și străinătate, după care se înapoiază cu noi puteri în lucrare, spre a continua ceea ce începuse mai înainte.

Consacrat ca pastor în anul 1926, activează în multe orașe mari din sudul țării. O mare parte din anii de după 1941 este consilier în cadrul Conferinței București, pînă la 31 dec. 1959, cînd a fost pensionat. S-a distins în mod deosebit ca pastor atunci cînd a activat în comunitățile din București.

Pastorul Ilie Gheorghisor a fost un bun credincios al soliei advente, zelos și devotat lui Dumnezeu. A privit în mod serios importanța chemării sale în slujba Evangheliei, aducîndu-și la îndeplinire cu simț de răspundere misiunea încredințată lui de Dumnezeu. Insistent și perseverent în acțiuni, a reușit în multe și bune lucrări. Și este de remarcat în dreptul dînsului că a fost un om care a prețuit rugăciunea, iar predicile sale ținute chiar la bătrînețe au fost destul de valoroase.

Dumnezeu să binecuvinteze eforturile vieții sale de pastor și să încununeze cu succes lucrarea sa.

Serviciul divin al înmormintării sale a avut loc în București în ziua de 23 apr. 1981, cu care ocazie cuvîntul nădejdiei advente a fost prezentat de frații: Al. Constantinescu, C. Alexe și Gh. Strimbu, din partea Uniunii de Conferințe și Conferinței București.

„Fericii și sfinții sînt cei ce au parte de întîia înviere“ Apoc. 20, 6.

Comitetul Uniunii

Dragu G. Cojea, din comunitatea Rimnicu Sărat, primul credincios al întregii solii îngerești, care la încheierea răbojului celor 92 ani de viață, trăise 65 ani în credință. Om spiritual cu duhul blind și liniștit, profund întemeiat pe făgăduințele Cuvîntului Sfînt, a fost cîteva decenii prezbiterul comunității locale, slujbă pe care și-a îndeplinit-o cu un deosebit simț de răspundere. Deși trecutele vremuri au avut destule vitregii, sufletul său s-a păstrat curat și pregătit pentru întîlnirea cu Mîntuitorul său.

Neagu Marin, din comunitatea Perșinari, jud. D-ța, este unul din primii credincioși ai acelei comunități. Vîrsta sa înaintată de 86 ani nu l-a împiedicat a fi încă de folos societății și comunității sale. Sinceritatea, zelul său neobosit și convingerea fermă pe care o avea în împlinirea făgăduințelor divine au fost ca niște jaloane de neuitat în îndeplinirea slujbelor ce le-a deținut în cadrul comunității din care a făcut parte. Mult regretat de noi toți sperăm să-l revedem la a doua venire.

Steblea Ana, membră a comunității A.Z.S. Dumbrăvița jud. Brașov, a fost primul suflet cîștigat de puterea Evangheliei în comunitatea Vlădeni, în urmă cu 61 ani, avînd un spirit devotat lui Dumnezeu, dînsa a purtat poverile începuturilor acelei comunități, fiind un adevărat sprijin pentru pastorii deservenți. Exemplul ei de mamă în Israel este demn de urmat.

Hirceag Ioachim membru al comunității Cîmpulung, jud. Suceava. A fost botezat în anul 1921, după care a fost prezbiter în cîteva din comunitățile din nordul Moldovei în care s-a stabilit pentru a contribui la întemeierea lor. Întregul județ Suceava l-a cunoscut, el fiind omul începuturilor acelor meleaguri. Dumnezeu binecuvintează cu belșug de viață pe toți aceia care îi sînt consacrați și care lucrează cu de-zînteres pentru El. „Ferice de morții care mor în Domnul, căci faptele lor îi urmează“.

Redacția

Editura Curierul Adventist

*Revista Curierul Adventist este organul oficial
al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România*

*Apare la două luni, sub conducerea unui Comitet
Redacția și Administrația :
București, str. Labirint nr. 116 — Sector 3, Tel. 20.76.65*

**Redactor :
Dumitru Popa**